

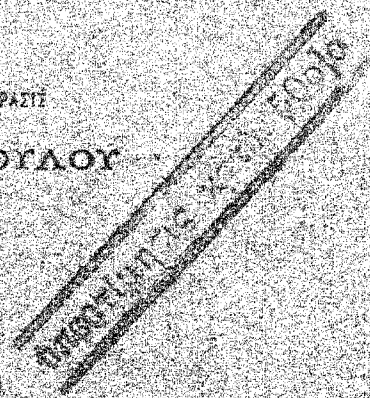
ΕΒΔΟΜΗΘΕΡΗ ΦΕΒΗ
ΑΡΧΑΙΑΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΛΕΞΙΓΡΑΦΙΑΝ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

ΣΗΜΕΙΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΕ
156
546

ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΕΒΗ
1910

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ὑπὸ

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ

Handwritten signature and scribbles.

ΠΑΝΤΕΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ
1910

6546

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΜΟΛΛΩΝ
ΘΑΝΑΤΟΣ
ΧΟΡΟΣ
ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ
ΑΔΚΗΤΙΣ
ΑΔΜΗΤΟΣ
ΕΥΜΗΛΟΣ
ΗΡΑΚΛΗΣ
ΦΕΡΗΣ
ΥΠΗΡΕΤΗΣ

*[Απαγορεύεται ἡ ἀπὸ τῆς σκηνῆς διδασκαλία ἄνευ τῆς
ἔδειξ τοῦ μεταφράσαντος].*

Π

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΑΛΚΗΣΤΙΣ

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

(Ἡ πρόσφυς τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀδμήτου, βασιλέως τῶν Φερῶν. Ὁ Ἀπόλλων, φέρων τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη του, κατεβαίνει τὴν κλίμακα τῶν ἀνακτόρων καὶ πλησιάζει εἰς τὸ προσκήνιον).

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΑΠΟΛΛΩΝ, μόνος

Ὡ τοῦ Ἀδμήτου ἀνάκτορα, ποῦ ἂν καὶ θεὸς μεγάλος
ἐδέχθηκα νὰ κάθωμαι στῶν δούλων τὸ τραπέζι,
χαίρετε τώρα. Αἴτιος αὐτῆς μου τῆς δουλείας
ἦτανε ὁ Ζεὺς ποῦ σκότωσε μὲ ἓνα κεραυνό του
τὸν γιό μου τὸν Ἀσκληπιόν. Ἐγὼ ἀπ' τὸν θυμό μου
τοὺς Κύκλωπας ἐσκότωσα, ποῦ τὴν φωτιὰ δουλεύουν
καὶ τὴνε κάνουν κεραυνούς γιὰ τὸν πατέρα Δία.
Μὰ ὁ Ζεὺς δὲν ἐσυγχώρησε αὐτὴν μου τὴν ἀγρία
ἐκδίκησιν καὶ μ' ἔστειλε ἐδῶ νὰ γίνω δούλος
ἐνδὸς θνητοῦ. Τότε κ' ἐγὼ ἦλθα σ' αὐτὸν τὸν τόπο
καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἔβασκα τὰ βόδια, καὶ τὸ σπιτί
ὡς σήμερα ἐπροστάτευα ἀπὸ κάθε δυστυχία.
Γιατὶ ἐγὼ ὁ δίκαιος, ἄνθρωπο δίκαιον ἦρα

τὸν γυιὸ τοῦ Φέρητος. Ἐγὼ τὸν ἔσωσα ἀπ' τὸν Ἄδην,
ἀφοῦ τῆς Μοῖρας γέλασα. Ἐκείνες ἐχαρίσαν
σ' ἐμὲ τοῦ Ἀδμήτου τὴν ζωὴ, μὰ μὲ τῆ συμφωνία
πῶς κάποιος ἄλλος θὰ βρεθῆ γιὰ κείνον νὰ πεθάνῃ.
Ὅλους τοὺς φίλους ρώτησε ὁ Ἄδμητος καὶ ἔλους
κρυφὰ τοὺς ξέτασε ἂν δέχονται. Ἄλλ' ὅμως
ἔλοι ἀρνῆθησαν, κι' αὐτὸς ὁ γέρος του πατέρας
καὶ ἡ μάνα ποῦ τὸν γέννησε, κι' αὐτὴ ἀρνιέται ἀκόμη.
Καὶ μόνο ἡ γυναίκα του προσφέρεται θυσία,
καὶ δέχεται γιὰ χάρι του νὰ χάσῃ τὴ ζωὴ της.
Τώρα μέσα σ' τ' ἀνάκτορα ψυχομαχεῖ γιὰ τ' ἦρθε
ἡ μέρα ποῦ ἦτανε γραφτὸ στὸν Ἄδην νὰ κατέβῃ,
κι' ἡ δοῦλὲς της τῆνε κρατοῦν στὰ χέρια ὡς νὰ πεθάνῃ.
τώρα κ' ἐγὼ φεύγω μακριὰ ἀπ' τὰ γαπημένο σπίτι
μήπως ἡ θεὰ τοῦ νεκροῦ τὴν ἔψι μου μολύνει,
γιατὶ δὲν κάνει ἓνας θεὸς νεκρὸν νὰ ἀντικρύζῃ.

(Παρατηρεῖ πρὸς τὸ δεξιὰ παρασκήνιον)

Ἄ, νὰ κι' ὁ Θάνατος. Ἐδῶ τὸν βλέπω νὰ προβαίνει
γιὰ νὰ τὴν σύρῃ γρήγορα στοῦ Ἄδου τὰ παλάτια
τὴν ἄμοιρη βασίλισσα. Πάνω στὴν ὥρα φτάνει
γιατ' ἦλθε πλέον ἡ στιγμή ποῦ πρέπει νὰ πεθάνῃ.

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΑΠΟΛΛΩΝ—ΘΑΝΑΤΟΣ

(Εἰσέρχεται ὁ Θάνατος. Εἶναι ὀπλισμένος μὲ ξίφος. Βλέπων
τὸν Ἀπόλλωνα δὲν ἀποκρούπτει τὴν δυσαρέσκειάν του).

ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἄ, ἄ! Τί θέλεις, Φοῖβε, ἐδῶ τριγύρω στὸ παλάτι;
Τάχα ποιδὲς εἶναι ὁ σκαπὸς ποῦ βρῖσκεσαι ἐδῶ γύρω;

Ἄν ἔρχεσαι τὸ θυμὰ μου καὶ τώρα νὰ μοῦ πάρῃς
σκέψου τοῦ Ἄδου τοὺς θεοὺς δὲν πρέπει νὰ δίκῃσῃς,
νὰ τοὺς στερήσῃς τῆς τιμῆς ποῦ εἶναι δίκῃο νάχουν.
Δὲν σ' ἔφτασε ποῦ ἐμπόδισες τὸν θάνατο τοῦ Ἀδμήτου
καὶ ποῦ τῆς Μοῖρας γέλασες μὰ τέτοιαν ἀπιστία,
ἀλλὰ σὲ βρίσκω πάλι ἐδῶ μὲ τόξα καὶ μὲ βέλη,
γιὰ νὰ φυλάξῃς τὴ ζωὴ τῆς κόρης τοῦ Πελοία,
ποῦ ἐδέχθη νὰ πεθάνῃ αὐτὴ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἐκείνος;

ΑΠΟΛΛΩΝ

Ἡσύχασε· ἔχω κ' ἐγὼ τοὺς λόγους μου. Καὶ ἔχω
μαζὶ μου ἐγὼ τὸ δίκαιον.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἀφοῦ τὸ δίκῃο ἔχεις,

τί θέλουνε τὰ βέλη σου;

ΑΠΟΛΛΩΝ

Πάντα μαζὶ μου τάχω

Αὐτὴ εἶν' ἡ συνήθεια.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Δὲν εἶναι ἡ συνήθεια·

τὸ τόξο σου ἐπήρες,
γιὰ νὰ φυλάξῃς ἄδικα τὸ σπίτι αὐτό.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Μὲ θλίβει

ἡ συμφορὰ, ποῦ ἀπειλεῖ ἀγαπημένον φίλον.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Ὅστε καὶ δεῦτερον νεκρὸν θέλεις νὰ μοῦ στερήσῃς;

ΑΠΟΛΛΩΝ

Μήπως τὸν πρῶτον σ' ἄρπαξα ἐγὼ διὰ τῆς βίας;

ΘΑΝΑΤΟΣ

Μὰ τότε πῶς ἀκόμη ζῆ καὶ πῶς στὴ γῆ γυρίζει

καὶ ὄχι κάτω ἀπὸ τῆ γῆ στοῦ Ἄδου τὰ παλάτια ;

ΑΠΟΛΛΩΝ

Σοῦδωκε τὴν γυναῖκα σου, ποῦ πᾶς νὰ πάρῃς τώρα.

ΘΑΝΑΤΟΣ

᾽Ω, θὰ τὴν πάρω βέβαια, καὶ θὰ τὴν πᾶω κάτω.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Πάρ' τὴν λοιπὸν καὶ πῆγαινε. Δὲν ξέρω ἂν θὰ σὲ πείσω.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Τί νὰ μὲ πείσης ; Ἄν αὐτὴν θὰ πάρω; εἰν' ἢ δουλειά μου.

ΑΠΟΛΛΩΝ

᾽Οχι. Ἄλλὰ ἂν ἤθελες γιὰ λίγο ν' αναβάλλῃς.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Νοιώθω καλὰ τὰ λόγια σου καὶ τί ζητεῖς τὸ νοιώθω.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Τάχα θὰ ἦτανε πολὺ, ν' ἀφήσῃς νὰ γεράσῃ

καὶ νὰ τὴν πάρῃς ἔπειτα ;

ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἄ, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ
οὔτε αὐτό. Ἀδύνατον ! Γιατ' ἢ τιμὲς μ' ἀρέσουν.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Μήπως ἀργὰ ἢ γρήγορα δὲν θὰ τῆς ἔχῃς ; .

ΘΑΝΑΤΟΣ

᾽Όταν
πεθαίνουν νέοι, πῶς πολλὴ εἰν' ἢ τιμὴ γιὰ μένα.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Ἄλλὰ κι' ἂν πέθαινε γρηγὰ πάλι θὰ τὴν θάψουν
μ' ἀκόμη περισσότεραις τιμαῖς

ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἄς εἶναι· βλέπω
πῶς τώρα μὲ τοὺς δυνατοὺς πηγαίνεις καὶ σὺ, Φοῖβε.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Τί εἶπες ; Δὲν τὸ ἤξερα πῶς τὸν σοφὸ μᾶς κάνεις.

ΘΑΝΑΤΟΣ

᾽Όσοι πεθαίνουν γέροντες κἄτι, χαρρῶ, κερδίζουσιν.

ΑΠΟΛΛΩΝ

᾽Όστε τὸ ἀπεφάσισες ; Τῆ χάρι δὲν μοῦ κάνεις ;

ΘΑΝΑΤΟΣ

᾽Όχι· Τὸν χαρακτήρᾶ μου καλὰ τοὺς γνωρίζεις.

ΑΠΟΛΛΩΝ

᾽Ω, βέβαια· εἶσαι ἐχθρὸς ἐστὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους
καὶ ἔλοι σ' ἀποστρέφονται καὶ οἱ θεοὶ ἀκόμη.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Λέγε ὅ,τι θέλεις. Βέβαια ἐγὼ δὲν θὰ σοῦ κάμω
πράγμα, ὅπου δικαίωμα δὲν ἔχεις νὰ σοῦ γίνῃ.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Κι' ὅμως ἀδίκως φαίνεσαι σκληρὸς. Χωρὶς νὰ θέλῃς,
σὲ κάποιον ἄλλον ποῦρχειται θενὰ ὑποχωρήσῃς,
σὲ κάποιον ἄνδρα, ποῦ ἔρχεται στοῦ Φέρητος τὸ σπίτι.
Αὐτὸν τὸν στέλνει ὁ Εὐρυσθεὺς στὰ παγωμένα μέρη
τῆς Θράκης, δύο ἄλογα ζευγάρι νὰ τοῦ φέρῃ.
Αὐτὸς θὰ φιλοξενήτῃ στοῦ Ἀδμήτου τὸ παλάτι
καὶ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια σου θὰ πάρῃ τὴν γυναῖκα.
Ἔτσι κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν θὰ χρωστάῃ χάρι
σ' ἐσένα, καὶ ἐγὼ θὰ κάμω αὐτὸ ποῦ θέλω
καὶ πῶς πολὺ θὰ σὲ μισῶ ἂψ' ὅ,τι σ' ἐμιτοῦσα.

ΘΑΝΑΤΟΣ

᾽Όσα κι' ἂν πῆς, τὰ λόγια σου πηγαίνουν στὰ χαμένα
καὶ ἡ γυναῖκα σήμερα θὰ κατεβῇ στὸν Ἄδη.
Πηγαίνω τώρα μὲ αὐτὸ τὸ κοφτερὸ σπαθί μου
νὰ τὴν ἀγγίξω. Καί, καθὼς πολὺ καλὰ γνωρίζεις,

ἀνήκει πᾶς εἰς τοὺς θεοὺς τοῦ Ἄδου, ὅποιος τύχη
νὰ τοῦ ἀγγιξῆ τὰ μαλλιά αὐτῆ μου ἢ βρομφαία.

(Ὁ Θάνατος εἰσέρχεται εἰς τὰνάκτορα, ἐνῶ ὁ Ἀπόλλων
ἐξέρχεται δεξιᾶ. Ἡ σκηνὴ μένει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς κενή. Ἦσυ-
χία ἀπόλυτος κρατεῖ).

ΣΚΗΝΗ Γ'

Χορὸς γερόντων.

(Εἰσέρχονται οἱ γέροντες τῆς πόλεως ἐκδηλοῦντες ἀνησυχίαν
καὶ ἀγωνίαν).

Ο ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Τί νὰ σημαίνῃ ἀρά γε αὐτὴ ἡ ἰσυχία ;
Γιατί αὐτὴ ἡ σιωπὴ σ' τὰνάκτορα τοῦ Ἀδμήτου ;
Δὲν φαίνεται ἀπὸ δῶ κανεὶς νὰ μᾶς εἰπῆ ἂν πρέπει
ν' ἀρχίσωμε τὰ κλάμματα, ἂν ἡ βασίλισσά μας
ἀπέθανε, ἢ καὶ ἂν ζῆ ἀκόμα ἢ ἂν βλέπει
τὸ φῶς τοῦ κόσμου ἢ Ἄλκηστις, ἢ κόρη τοῦ Πελῖα,
ποῦ τηγε ξέρομε ὅλοι μας ξεχωριστὴ γυναίκα
μέσα στῆς ἄλλες.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Στεναγμοὶ ἀκούσθησαν καὶ θρήνοι ;

Ἄκουσατε καμμιά φωνὴ σπαρακτικὴ νὰ βγαίνῃ
ἢ νὰ χτυποῦν τὰ χέρια των εἰς τὸ παλάτι μέσα,
ὅπως συμβαίνει πάντοτε, ὅταν κανεὶς πεθαίνῃ ;

B' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Οὐτ' ἓνας δοῦλος φαίνεται στὴ θύρα του. ὦ, εἶθε
νὰ ἐφαινόσουν, σύ, ὦ Παιάν, ἀλλοῦ νὰ μεταστρέψῃς
τῆς συμφορᾶς τὰ κύματα.

A' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Μὰ ἂν εἶχε πᾶς πεθάνει,

γιατί αὐτὴ ἡ σιωπὴ ;

B' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Κι' ὅμως ἔχει πεθάνει.

A' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Κανεὶς δὲν εἶδε τὸν νεκρὸ νὰ βγάξουν....

B' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Πῶς τὸ ξέρεις :

ἐγὼ δὲν ἔχω ὅπως σὺ καμμιά ἐμπιστοσύνη.

Ἐσὺ τί τάχα σκέπτεσαι καὶ ἔχεις τόσο θάρρος ;

A' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Μπορεῖ ποτε ὁ Ἄδμητος νὰ θάψῃ μιὰ γυναίκα
—τέτοια γυναίκα ! ἔρημη, χωρὶς νὰ μᾶς καλέσῃ ;

B' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Ἴσως δὲν ἔχεις ἀδικον. Στὴ θύρα ἐμπρὸς δὲν βλέπω
νᾶχουν νεκρὸ ἀπ' τὴν πηγή, ποῦ πλύνουνε τὰ χέρια,
ὅταν πεθαίνῃ ἄνθρωπος σὺν σπῆτι.

A' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Τὴν πλεξίδα.

δὲν βλέπω εἰς τὴν εἴσοδο νὰ εἶναι κρεμασμένη,
ποῦ δείχνει πῶς ἐσκέπασε τὸ πένθος ἓνα σπῆτι,
οὐδὲ γυναῖκες ἀκουσα τὰ στήθια νὰ χτυποῦνε.

B' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Καὶ ὅμως ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι ἡμέρα πένθους.

A' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Τί θέλεις μὲ αὐτὸ νὰ πῆς :

B' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

... Εἶναι ἡμέρα πένθους ;

ποῦ ἡ καλὴ βασίλισσα στὸν Ἄδη κατεβαίνει.

A' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Σώπασε ! Μὲ τὰ λόγια σου μοῦ σφίγγεις τὴν ψυχὴ μου.

B' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι οἱ καλοὶ τέτοια κακὰ τραβοῦνε,
ἐκεῖνος ποῦ ἔτυχε καλὸς νὰ γεννηθῆ, λυπάται.

Α' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Τοῦ κάκου· στὰ πῖθ' μακρυνά· ὄλγης τῆς γῆς μας μέρη,
εἰς τῆς Λυκίας τὰ Πάταρα, ποῦ εἶναι τὸ μαντεῖον
τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ στής σκληρῆς κι' ἀνδρῶν Ἀμμωνιάδες,
στὸ ἄλλο μαντεῖον τοῦ θεοῦ, ἀν τὴν γυναῖκα σταίλης,
ἀδύνατον ἀπ' τὸ γραπτὸ τῆς Μοῖρας νὰ γλυτώσῃ
γιατὶ ἡ ζωὴ τῆς σώθηκε κ' ἡ ὥρα πλησιάζει,
ποῦ θεὸς νάρθῃ ὁ θάνατος γοργὰ νὰ τηγὲ πάρῃ.
Οὔτε γνωρίζω πῶς θεὸν κανένα νὰ τοῦ πᾶμε
θυσίαις, νὰ συγκινηθῇ καὶ νὰ μᾶς εἰσακούσῃ.

Β' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Ἐνας μονάχα θάκανε τὸ θαῦμα, ἀν ἐξοῦσε
ὁ γυῖος τοῦ Φοῖβου Ἀσκληπίδης· αὐτὸς καὶ πεθαμμένην
τὴν ἄμοιρη βασίλισσα μποροῦσε ν' ἀναστήσῃ
κι' ἀπὸ τὸν Ἄδη εἰς τὴν γῆν νὰ μᾶς τὴν φέρῃ πίσω.
Γιατὶ πρὶν μ' ἓνα κεραυνὸς ὁ Ζεὺς νὰ τὸν σκοτώσῃ
πολλοὺς νεκροὺς ἀνάστησε ἀπὸ τὸν κάτω κόσμον.
Μὰ τώρα πῶς, ἐλπίδα μιὰ μᾶς μένει ὅτι τάχα
μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἡ Ἄλκηστις καὶ νὰ σωθῇ ἀπ τὴν Μοῖρα;

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΧΟΡΟΥ

Ὁ βασιλιάς μας ἔκαμεν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμῃ
καὶ ὄλων τῶν θεῶν οἱ βωμοὶ ἐγέμισαν μὲ αἶμα
καὶ ζῶα ἐθυσιάσθησαν καὶ τίποτε δὲν μένει
ἀφ' ὅ,τι πάντα γίνεται σὲ τέτοιες περιστάσεις,
ἀλλὰ τοῦ κάκου ἐπήγαγε θυσίαις καὶ δεήσεις.

(Στρέφεται εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ἀνακτόρων, ὅπου φαίνεται
ἐρχομένη μία ὑπηρέτρια. Ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ χοροῦ παρακολου-
θοῦν μὲ ἀγωνίαν τὸν διάλογον καὶ τὴν διήγησιν τῆς ὑπηρετίας).

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Μὰ νά, μιὰ ὑπηρέτρια ἀπ' τὸ παλάτι βγαίνει

καὶ κλαίει καὶ δδύρεται. Τί μέλλεται ν' ἀκούσω;
Ἀπὸ τὴν ὄψι φαίνεται πὼς δυστυχία μᾶς φέρει.

(Πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν ἢ ὅποια ἐμφανίζεται εἰς τὴν θέραν
τῶν ἀνακτόρων):

Λέγε, τί κάνει ἡ Ἄλκηστις, ἀπέθανεν ἢ ζῆ;

ΣΚΗΝΗ Δ'

Οἱ αὐτοί. — Ἡ ὑπηρέτρια

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Στὴ θέσι ὅπου βρίσκεται ταιριάζουν καὶ τὰ δύο
καὶ ζῆ ἀκόμα, ἡ δυστυχῆ, καὶ εἶναι πεθαμμένη.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Πὼς εἶναι δυνατόν αὐτό; Καλλίτερα ἐξηγήσου!

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Ψυχομαχεῖ. Σιγά σιγά ξεφεύγει ἡ ζωὴ τῆς.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Δυστυχισμένε σύζυγε, τόσο καλὸς ποῦ εἶσαι
τέτοια γυναῖκα ἄδικα πὼς χάνεις!

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Ὁ ἀφέντης
θὰ καταλάβῃ τί ἔχασε, μονάχα ὅταν τὸ χάσῃ.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Ὡστε δὲν μένει πῶς καμμιά ἐλπίς;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Καμμιά δὲν μένει.

Ἦλθε ἡ μέρα ποῦ ἔγραψεν ἡ Μοῖρα νὰ πεθάνῃ.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Μέσ' στὸ παλάτι ἐγένεν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ γίνῃ
καὶ ὅ,τι συνθίξεται σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Ὁ ἄνδρας τῆς ἐτοίμασεν ὁ ἴδιος τὰ στολίδια
ποῦ θὰ τῆς βάλῃ στὸν νεκρό.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Τοῦλάχιστον ἄς μάθῃ
πῶς θὰ πεθάνῃ ἐνδοξῇ, καὶ θὰ τὸ πῆ ὁ κόσμος
πῶς ἦταν ἡ καλλίτερη γυναίκα εἰς τὴν γῆ μας.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Ἄλῃθεια, ἡ καλλίτερη! Ποιὸς θάρνηθῆ πῶς ἦταν
ξεχωριστὴ κι' ἀνώτερη ἀπ' ὅλες τῆς γυναῖκες;
Καὶ πῶς ἀλλοιῶς θὰ πῶδειγνε παρὰ μ' αὐτὸ ποῦ κάνεις;
Ἄλλη γυναίκα δέχεται νὰ χάσῃ τὴ ζωὴ τῆς,
γιὰ νὰ σωθῇ ὁ ἄνδρας τῆς; Αὐτὰ τὰ ξέρετε ὅλοι,
μὰ ἂν μάθετε τί ἔκαμε στὸ σπίτι καὶ τί κάνεις
θὰ μένετε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Μόλις εἶδε
πῶς ἡ ἡμέρα ἔφτασε ποῦ πρέπει νὰ πεθάνῃ
πῆρε νερὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ ἄσπρο τῆς τὸ σῶμα
καλὰ καλὰ τὸ ἔπλυνε· ἔπειτα ἀπὸ τὸ δῶμα,
τὸ κέδρινον, φορέματα καὶ στολισμούς ἐπῆρε
καὶ μὲ αὐτὰ στολίσθηκε, σὰν νύφη. Καὶ κατόπιν
μπρὸς στὸ βωμὸ ἐστάθηκε κ' εἶπε τὴν προσευχὴ τῆς:
«Δέσποινα, εἶπε, κύτταξε, μπροστὰ σου χονατίζω
ἐγὼ γιὰ τελευταία φορά, γιὰτι θὲ νὰ πεθάνω.

Τὰ ὀρφανά μου τὰ παιδιά, σ' ἐσέ, ὦ θεὰ, τάφηνω
νὰ γίνῃς σὺ μητέρα τους, κι' ὅταν ἡ ὥρα ἔλθῃ
δῶσε σ' ἀγόρι σύζυγον, ὅπου νὰ τοῦ ταιριάξῃ,
καὶ δῶσε καὶ τῆς κόρης μου τὸν ἄνδρα, ποῦ τῆς πρέπει.
Προστάτευσέ τα, δέσποινα, νὰ μὴ χαθοῦν κ' ἐκεῖνα,
ὅπως ἐγὼ ἡ δύστυχη, ἀπάνω στὸν ἀνθό τους,
ἀλλὰ νὰ ζήσουνε πολὺ, καὶ νὰ πεθάνουν γέροι
στὸν τόπο ποῦ γεννήθηκαν, στὸ χῶμα τῆς πατρίδας».

Ἐπειτα ὅλους τοὺς βωμούς, ποῦ ἔχει τὸ παλάτι,
ὅλους τοὺς ἐστεφάνωσε μὲ στέφανα ἀπὸ μύρτα
χωρὶς νὰ κλάψῃ, ἢ στεναγμὸ τὰ χεῖλη τῆς ν' ἀφήσουν
ἢ νὰ χαλάσῃ μιὰ στιγμὴ, τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου
ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ κακοῦ, ποῦ τῆγε περιμένει.

Καὶ μόνο ὅταν στὸν θάλαμο τὸν νυφικό τῆς μπῆκε
καὶ εἶδε τὸ κρεββάτι τῆς, τὰ κλάμματα τὴν πῆραν.
«Κρεβδάτι μου, εἶπε, ποῦ ἐγὼ σ' ἐγνώρισα παρθένα
καὶ ποῦ γυναίκα μὲ ἔκαμες ἐκεῖνου ποῦ μὲ χάνεις,
σὲ χαιρετῶ. Δὲν σὲ μισῶ. Μόνον ἐσὺ μὲ χάνεις.

Γιὰτι ἐγὼ δὲν ἤθελα ἐσένα νὰ προδώσω,
ἀλλ' οὔτε καὶ τὸν ἄνδρα μου, γι' αὐτὸ πεθαίνω τώρα.
Ἐσένα ἄλλη θὰ χαρῆ γυναίκα, ποῦ θὰ τύχῃ,
ἂν ὄχι πηὸ καλλίτερη, μὰ πηὸ εὐτυχημένη».

Εἶπε καὶ ἐγονάτισε μπροστὰ εἰς τὸ κρεβδάτι
καὶ τὸ φιλεῖ καὶ μὲ θερμὰ δάκρυα τὸ μουσκεύει.
Καὶ ὅταν ἐκουράστηκε νὰ κλαίῃ, βγαίνει ἔξω
σιωπηλῇ καὶ προχωρεῖ μὲ τὸ κεφάλι κάτω
καὶ φεύγει καὶ ξανάρχεται, πολλὰς φορές, καὶ πάλι
ξαναγυρίζει κλαίοντας στὸ νυφικό κρεβδάτι.

Καὶ τὰ παιδιά τῆς τάμοιρα ἐκλαίγανε κ' ἐκεῖνα
στοὺς πέπλους τῆς μητέρας τους μὲ πόνο κρεμασμένα.

Ἐκεῖνη στὴν ἀγκάλῃ τῆς τάσφιγγε μὲ λαχτάρια
καὶ πότε τὸ ἕνα βιαστικὰ φιλοῦσε, πότε τᾶλλο.

Μὰ κι' ὅλοι οἱ ὑπηρέται τῆς, ποῦ ἔχει στὸ παλάτι,
ἔχυναν μαῦρα δάκρυα γιὰ τὴν καλὴ κυρά τους
καὶ γιὰ τὴν μαύρη μοῖρά τῆς. Ἐκεῖνη μὲ τὸ χέρι
ὅλους ἀπεχαιρέτισε, καὶ δὲν ὑπάρχει ἕνας
οὔτε κι' ὁ ταπεινότερος ποῦ νὰ μὴ τοῦ μιλήσῃ.

Τέτοια κακὰ εὐρήκανε τὸ σπίτι τοῦ Ἄδμητου

Ἐὰν ὁ ἴδιος πέθαινε ἔλα γι' αὐτὸν χαμένα
μὰ καὶ ποῦ ἐσώθη, συμφορὰ τὸν βρῖσκει πρὸ μεγάλης
καὶ τόση λύπη αἰσθάνεται, ποῦ δὲν θὰ τὴν ξεχάσει.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Κι' ὁ Ἄδμητος : Πῶς τὴν βαστᾷ αὐτὴν τὴν δυστυχία ;
καὶ πῶς θὰ τήνε στερηθῆ τέτοια καλὴ γυναῖκα ;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Τὴν κλαίει καὶ κρατῶντάς τὴν σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του
τήνε θερμοπαρακαλεῖ νὰ μὴ τοῦ φυγῆ ἀκόμα.

Ἄλλ' ὅμως πρᾶγμα ἀδύνατον ζητᾷ. Γιατὶ ἡ ἀρρώστια
τὴν ἔφαγε τὴν δυστυχί, καὶ ἔρχεται τὸ τέλος.

Καὶ ἔτσι μέσ' στὰ χέρια του, ἐνῶ ἡ ζωὴ της φεύγει
καὶ λίγη ἀκόμη μένει νῆς πνοή, ζητάει ἀκόμα
μία φορά τὰ μάτια της νὰ ἴδουν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου

—για τελευταία της φορά, πρὶν κλείσουνε γιὰ πάντα—

Μὰ τώρα ἄς πάω νὰ τοὺς πῶ πῶς ἦρθατε. Βεβαίως
οἱ βασιλιάδες πάντοτε δὲν ἀγαπῶνται τόσο,
ὥστε νὰ τρέχη ὁ λαὸς τριγύρω τους, σὰν τύχη
νὰ τοὺς σπαράζῃ συμφορὰ. Ἔσεῖς παλῆροὶ εἰσθε φίλοι.
(Εἰσέρχεται εἰς τὰνάκτορα).

ΣΚΗΝΗ Ε'

Χορός

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Ἄλλοίμονον ! Πῶς θὰ βρεθῆ διεξοδος καμμιά,
ὦ Ζεῦ πατέρα, νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν δυστυχία
οἱ βασιλιάδες ; Ἄρά γε τὸ χέρι σου θὰ βάλῃς
ἢ ἀπὸ τώρα τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς νὰ κόψω
καὶ μαῦρα νὰ φορέσωμε καὶ πένθος νὰ ντυθοῦμε ;
ὦ, φίλοι ! Δὲν ὑπάρχει πιά καμμιά ἀμφιβολία.

Ἐν τούτοις ὅμως στοὺς θεοὺς θερμὰ ἄς προσευχηθοῦμε
γιατὶ αὐτοὶ εἶναι δυνατοί, κι' ἔλα μποροῦν νὰ κάμουν.

ὦ παντοδύναμε Παιάν, εὔρε ἐσὺ τὸν τρόπο
ν' ἀπομακρύνῃς τὸ κακὸν ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπίτι.

Βοήθησε· βοήθησε γιατί καὶ πρὸ ἐλίγου
σὺ ἔσωσες τὸν Ἄδμητον καὶ σὺ μπορεῖς καὶ τώρα
καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν θάνατον, ἂν θέλῃς, νὰ τὸν σώσῃς
καὶ νὰ κρατήσῃς τὴν ἑρμὴ τὴν φοινικὴ τοῦ Ἄδου.

ὦ γυιὲ τοῦ Φέρητος, ἐσὺ τί τύχη σὲ προσμένει
τώρα ὁποῦ θὰ στερηθῆς τέτοια ἄξια γυναῖκα !

Δὲν εἶναι τάχα ἄξια αὐτὴ ἡ δυστυχία,
ὥστε ὁ ἴδιος νὰ σφαγῆς ἢ νὰ πνιγῆς μονάχος,
ἀφοῦ θὰ χάσῃς σήμερα μιὰ τόσο ἀγαπημένη
γυναῖκα ;

(Εἰς τὴν θύραν τῶν ἀνακτόρων ἐμφανίζονται οἱ φρουροὶ οἱ
προπορευόμενοι τῶν βασιλέων).

Ἄ, νὰ ἔρχεται ! Ὁ Ἄδμητος κ' ἐκείνη.
Στέναξε, γῆ, κι' ὀλόλυξε, Φεραία, γιατί τώρα
τοῦ κόσμου ἡ καλλίτερη γυναῖκα κατεβαίνει
στὰ σκοτεινὰ κ' ὑπόγεια παλάτια τοῦ θανάτου !

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν θὰ ἴπῳ ὅτι ὁ γάμος φέρνει
πολὸν περσοότερες χαρὲς ἀπὸ τῆς λυπῆς ποῦχει.
Καὶ τοῦτο ἔλεγα ἀπὸ πρὶν, ἀλλὰ τὸ λέω καὶ τώρα,
ποῦ βλέπω τὴν ἀπίστευτὴ τοῦ Ἄδμήτου ἀτυχία.
Ἐπειτα ἀπ' τὴν ἀπώλεια τέτοιας χρυσοῦς γυναίκας
μία ζωὴ ἀβάστακτη θὰ εἶναι ἡ ζωὴ του.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

(Εισέρχεται ἡ Ἄλκηστις, κρατουμένη ἐπὶ τοῦ Ἄδμητου, τὰ παιδιά της κρατοῦνται κλαίοντα ἀπὸ τοὺς πέπλους της)

Ἄλκηστις, Ἄδμητος, Εὐμήλος. — Ὁ χορός.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

ὦ ἥλιε! ὦ φῶς καὶ ὦ σύννεφα, ποῦ γρήγορα στὰ ὕψη γυρίζετε καὶ τρέχετε στὸν γαλανὸν αἰθέρα!

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ὁ ἥλιος βλέπει καὶ τοὺς δυό, κ' ἐμὲ κ' ἐσένα βλέπει, ποῦ στοὺς θεοὺς δὲν κάμαμε ἀσέβειαν καμμίαν, γιὰ νὰ μᾶς κάνουν δυστυχεῖς, νὰ τιμωροῦμεθα ἔτσι!

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

ὦ γῆ καὶ ὦ παλάτι μου καὶ σπίτι ἀγαπημένο καὶ ὦ νυφικὸ κρεβάτι μου, τῆς Ἰωλκοῦ ὦ πατρίδα!

ΑΔΜΗΤΟΣ

Θάρρος, κρατήσου, δύστυχη! Μὴ φεύγῃς! Μὴ μ' ἀφήνῃς καὶ παρακάλει τοὺς θεοὺς ἴσως μᾶς λυπηθοῦνε.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Βλέπω τὸ πλοῖο τὸ δίκωπο, τὸ βλέπω μέσ' στὴ λίμνη καὶ τὸν πορθμέα τῶν νεκρῶν, τὸν Χάρο, τὸν ἀκούω, δποῦ κρατῶντας τὸ κουπί στὸ χέρι του μοῦ λέγει: «Γιατί ἀργεῖς; Μὴ χάνωμε καιρὸ. Σὲ περιμένω». Ἔτσι μὲ βιάζει ἄγριος καὶ θυμωμένος ἔτσι.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ἄλλοίμονο, τί ἄγριο ταξεῖδι προφητεύεις! ὦ, τ' εἶναι αὐτὴ ἡ συμφορὰ ποῦ τώρα μᾶς εὐρῆκε!

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Δὲν βλέπεις; Κάποιος ἔρχεται κοντά μου νὰ μὲ πάρῃ. Εἰς στὰ παλάτια τῶν νεκρῶν κάτω σιγὰ μὲ σέρνει.

εἶναι θεὸς μὲ τὰ φτερά. Τὰ μάτια του πατοῦνε κάτω ἀπὸ τὰ βλέφαρα ἀγριασμένο βλέμμα. Ἄ, ἄφησέ με, ἄφησε. Τί θέλεις νὰ μὲ κάμῃς; Τί δρόμος τάχα ἢ ἄμοιρη εἶναι αὐτὸς ποῦ παίρνω;

ΑΔΜΗΤΟΣ

Εἶναι ὁ δρόμος θλιβερός γιὰ ἐσους σ' ἀγαποῦνε γιὰ τὸν φτωχὸ σου σύζυγο, γιὰ τὰ παιδιά ποῦ κλαίνε.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Ἀφήστε με, ἀφήστε με. Μὴ μὲ κρατεῖτε τώρα. Ἐαπλώστε με, τὰ πόδια μου δὲν μὲ κρατοῦν. Ὁ Χάρος κοντούτερά μου ἔρχεται. Τὰ μάτια μου θολώνουν. Παιδιά μου, ἡ μητέρα σας δὲν εἶναι πιὰ στὸν κόσμο. Ἔθε ἐσεῖς τοῦλάχιστον νὰ ζῆτε εὐτυχισμένα!

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ἄλλοίμονον τὰ λόγια σου μοῦ σφίγγουν τὴν ψυχὴ μου κ' εἶναι γιὰ μὲ σκληρότερα ἀκόμα κι' ἀπ' τὸν Χάρο! Γιὰ τῶν θεῶν τὸ ὄνομα, κρατήσου, μὴ μ' ἀφήνῃς· εἰς τὴν ζωὴ τῶν ὄρφανῶν παιδιῶν μας σὲ δροκίζω, σηκώσου ὀρθὴ καὶ γέμισε μὲ θάρρος τὴν ψυχὴ σου! Γιατί, ἂν μοῦ πεθάνῃς σύ, δὲν θέλω τὴν ζωὴ μου, καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὲ νὰ ζήσωμε ἢ ὄχι, γιὰτ' ἡ ἀγάπη σου γιὰ μᾶς εἶναι ἱερή.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Μὲ βλέπεις

σὲ τί κατάστασι ἔφθασα, Ἄδμητα. Πρὶν νὰ κλείσω τὰ μάτια μου, θὰ σοῦ εἰπῶ τί θέλω. Ἄκουσέ με! Ἄπ τὴν ἀγάπη μου πρὸς σὲ κι' ἀπὸ τὸν σεβασμὸ μου καὶ γιὰ νὰ ζήσης μόνος σου καὶ νὰ χαρῆς τὸν κόσμο πεθαίνω ἐγώ, ἐνῶ καθὼς πολὺ καλὰ γνωρίζειςμποροῦσα νὰ μὴν πέθαινα, ἀλλ' εὐτυχῆς νὰ ζήσω

καὶ μέσα ἀπὸ τοὺς Θεσσαλοὺς νὰ πάρω ἄλλον ἄνδρα,
ἐκείνον ποῦ θὰ ἤθελα, στὸ πλούσιο παλάτι
νὰ ζήσω ὡς βασίλισσα μέσ' σ' τὰγαθὰ τοῦ θρόνου.
Ἄλλ' ὅμως δὲν ἠθέλησα χωρὶς ἐσὲ νὰ ζήσω
μὲ τὰ παιδιά μας ὄρφανά, χωρὶς ἐσὲ κοντά μου,
καὶ οὔτε ἐλογάριασα τὰ νιάτα μου γιὰ σένα.
Καὶ ὅμως ἡ μητέρα σου κι' ὁ γέρος σου πατέρας
κ' οἱ δύο σ' ἐγκατέλειψαν, ἂν κ' εἶναι τόσο γέροι,
ποῦ θὰ μπορούσαν νὰ διναν ἐκείνοι τὴ ζωὴ τους
καὶ νὰ πεθάνουν ἔνδοξοι πῶς σφίζουν τὸ παιδί τους.
Ἦσαν τὸ μόνο τους παιδί, κ' ἐλπίδα πιά δὲν εἶχαν,
ἂν καὶ ἐσὺ τοὺς πέθαινες, ἄλλο παιδί νὰ κάμουν.
Κ' ἔτσι ἐμεῖς θὰ ζούσαμε ὅσο μᾶς μένει ἀκόμα
καὶ σὺ δὲν θὰ μὲ ἔχανες, ἡ ὥρα μου πρὶν ἔρθῃ,
κι' αὐτὰ δὲν θὰ ὠρφάνευαν. Μὰ ἔλα ἦταν γραμμένα
καὶ ἦταν θέλημα θεοῦ ὅτι ἐγὶνε νὰ γίνῃ.
Ἄς εἶναι ὅμως. Τώρα πιά ὀρκίσου πῶς θὰ κάμῃς
ὅτι αὐτὴν τὴν ὕστερη στιγμή θὰ σοῦ ζητήσω,
ἂν καὶ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ εὔρω αὐτὸ ποῦ ἀξίζει.
νὰ δώσης ὡς ἀντάλλαγμα τῆς τόσης μου θυσίας.
Γιατὶ δὲν εἶναι τίποτε στὸν κόσμο πρὶν μεγάλο
καὶ πρὶν πολυτιμότερον ἀπ' τὴν ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου.
Ἐπειτα θεὸς νὰ ἰδῆς καὶ σὺ πῶς δὲν θὰ σοῦ ζητήσω
τίποτε ἄδικον, γιατί τὸ ξέρω πῶς τὸ ἴδιο
θὰ ἀγαπᾶς καὶ σὺ αὐτὰ τὰ δύστυχα παιδιά μας.
Δέξου λοιπὸν νὰ μείνουνε κύριοι μέσ' στὸ σπίτι
καὶ μὴν τοὺς δώσης μητρικά, μία γυναίκα ξένη,
ποῦ δὲν θὰ εἶναι ὡς κ' ἐμὲ καλή, καὶ ἀπὸ ζήλεια
θὰ βάλῃ χέρι ἀπάνω τους καὶ θὰ τὰ βασανίξῃ.
Ἀπὸ μονάχα σοῦ ζητῶ κ' ἐλπίζω νὰ τὸ κάμῃς.

Γιατὶ δὲν εἶναι μητρικά ποῦ εἰς τὰ παιδιά τῆς μάνας
νὰ μὴν εἶναι χειρότερη κι' ἀπ' τὴν ὀχιά ἀκόμα.
Καὶ ὅσο γιὰ τὸ ἀρσενικό, αὐτὸ θὰ ἔχῃ ἐσένα,
ποῦ θὰ τοῦ εἶσαι φύλακας καὶ δυνατὸς προστατής.
Ἄλλὰ ἐσένα, κόρη μου, ποῖος θὰ σὲ ἀναθρέψῃ
ὅπως σοῦ πρέπει; Ἄρα γε τῆς μητρικῆς τὰ λόγια,
ὡς ἂν μεγαλώσης, δὲν μπορούν νὰ σὲ κακοφημίσουν
καὶ νὰ σοῦ καταστρέψουν τὴν τύχη σου, παιδί μου;
Δὲν θάχῃς τὴ μαννούλα σου, αὐτὴ νὰ σὲ παντρέψῃ
καὶ νὰ σταθῇ στὸ πλάι σου, στοῦ τοκετοῦ τὴν ὥρα,
ποῦ τίποτε γλυκύτερο δὲν εἶν' ἀπὸ τὴν μάνα.
Γιατὶ ἐγὼ πεθαίνω πιά. Εἶν' ἡ ζωὴ μου λίγη,
οὔτε μιὰ μέρα οὔτε δυὸ ἀκόμα δὲν θὰ ζήσω,
σὲ λίγη ὥρα θὰ βρεθῶ κάτω στὸν μαῦρον Ἄδη.
Εἶθε νὰ ζήσετε εὐτυχεῖς· μπορείτε νὰ καυχᾶσθε,
ἐσὺ ὅτι ἐπέτυχες τὴν πρὶν καλὴ γυναίκα
καὶ οεῖς, παιδιά, πῶς εἶχατε τὴν πρὶν καλὴ μητέρα.

ΧΟΡΟΣ

Ὅσο γι' αὐτό, μὴ νοιάζεσαι. Κανείς μας δὲν διστάζει
νὰ πῆ πῶς ὅτι τοῦ ζητᾶς ὁ Ἄδμητος θὰ κάμῃ,
ἂν ἔχῃ πάντα τὸ μυαλό, ποῦ φαίνεται πῶς ἔχει.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Θὰ γίνῃ ὅτι μοῦ ζητεῖς, θὰ γίνῃ, μὴν τρομάξῃς.
Καὶ ζωντανὴ εἶσαι ἡ μόνη μου γυναίκα, κι' ἂν πεθάνῃς,
μόνη ἐσὺ γυναίκα μου θὰ μείνῃς. Καμμιά ἄλλη,
καμμιά γυναίκα Θεσσαλή, δὲν θὰ βρεθῇ ἡ ὥρα
ἢ ἀπὸ γενιὰ εὐγενική νὰ σ' ἀντικαταστήσῃ
καὶ νὰ μὲ λήῃ ἄντρα της. Ὅσο γιὰ τὰ παιδιά μας,
μὴ φοβηθῆς, θὰ μείνουνε ἡ μοναχὴ χαρὰ μου,
ἀφοῦ δὲν ἐπροφθάσαμε ἐσένα νὰ χαροῦμε.

Κ' ἔπειτα ἐγὼ τὸ πένθος σου δὲν θάχω ἕνα χρόνον,
ἀλλὰ γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ, καὶ ὡς ποῦ νὰ πεθάνω
θὰ νοιώθω περιφρόνησι γιὰ κείνην ποῦ μ' ἐγέννα
καὶ θὰ μισῶ τὸ γέρο μου πατέρα. Καὶ εἰ εὐς τους
μὲ λόγια μ' ἀγαπούσανε, ἀλλ' ἔχι καὶ μὲ ἔργα.
Σὺ μοναχὴ δὲν ἴδειλιασες νὰ δώσης τὴ ζωὴ σου,
γιὰ νὰ μοῦ σώσης τὴ ζωὴ. Μπορῶ νὰ μὴ στενάξω
τώρα ποῦ τέτοιαν σύντροφον μοναδική, θὰ χάσω;
Οὔτε τραγοῦδι θ' ἀκουστῆ, οὔτε χαρὰ θὰ λάμψη,
οὔτε στεφάνια συμποτῶν θὰ ἴδουμε πιά ἐδῶ μέσα.
Οὔτε ποτὲ τὴν βάρβιτον θ' ἀγγίξω, οὔτε ὁ νοῦς μου
θὰ θέλῃ μὲ τὸν Διευκλὸν αὐλὸν νὰ ξεποστάσῃ,
γιατὶ ἐσὺ κάθε χαρὰ μαζί σου τήνε παίρνεις.
Θαῦρω τεχνίτας διαλεγτοὺς τὸ σῶμά σου νὰ κάμουν·
κι' ἀπάνω στὸ κρεβάτι σου ἐγὼ θὰ τὸ ἔξαπλώσω
καὶ πέφτοντας κ' ἐγὼ κοντὰ γλυκὰ θὰ τάγκαλιιάζω
καὶ λέγοντάς σου τῶνομα, πῶς σ' ἔχω θὰ νομίζω
ἂν καὶ ἐσὺ δὲν θᾶσαι πιά! Παρηγορία μαύρη,
μὰ κάποιο θάρρος στὴν ψυχὴ, θαρρῶ πῶς θὰ μοῦ δίνη.
Καὶ στὰ ὄνειρά μου θάρχεσαι νὰ εὐφραίνης τὴν ψυχὴ μου,
γιατὶ κι' αὐτὸ εὐχαριστεῖ, στὸν ὕπνο σου νὰ βλέπης
ἔστω καὶ λίγο, μιὰ στιγμὴ, ἐκείνον ποῦ ἀγαπούσες.
Μ' ἂν εἶχα κ' ἐγὼ χάρισμα, φωνὴ σὰν τοῦ Ὁρφέως,
τὴν Περσεφόνην νὰ μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ συγκινήσω
ἢ καὶ τὸν Πλούτωνα, γοργὰ θὰ ἔτρεχα στὸν Ἄδη,
καὶ οὔτε τὸν ψυχοπομπὸν θὰ τρέμαζα, μὰ οὔτε
ὁ Κέρβερος θὰ μ' ἔκανε στὸν κόσμον νὰ γυρίσω
χωρὶς ἐσένα. Τώρα πιά, περίμενέ με κάτω
κ' ἐτοίμασε τὰ δώματα, κοντὰ σου νὰ καθίσω.
Ἐγὼ ἐδῶ ὅσους αὐτοὺς διαταγὴ θὰ δώσω.

στὸ ἴδιο μὲ σένα φέρετρο νὰ βάλουνα κ' ἐμένα
καὶ νὰ μ' ἀπλώσουν δίπλα σου, στὸ πλάι σου. Δὲν θέλω
οὔτε νεκρὸς νὰ χωρισθῶ ποτὲ μου ἀπὸ σένα,
ποῦ μόνη μου ἔμεινες πιστή.

ΧΟΡΟΣ

Ὅλοι ἐμεῖς μαζί σου
τὸ πένθος θὰ κρατήσωμα, ποῦ ἀλήθεια τῆς ἀξίζει.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Καὶ σεις, παιδιὰ, τὰ ἀκούσατε τὰ λόγια τοῦ πατέρα.
Εἶπε πῶς δὲν θὰ παντρευτῆ καὶ δὲν θὰ μὲ ξεχάσῃ.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Τὸ εἶπα κ' εἶμαι ἕτοιμος καὶ νὰ τὸ κάμω.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Τότε

πᾶρέ τα ἀπὸ τὰ χέρια μου τὰ δύστυχα παιδιὰ μας.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Τὰ δέχομαι, ἀπ' τὰ χέρια σου, ἀγαπημένα χέρια,
ἀγαπημένην προσφορά.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Γίνου ἐσὺ μητέρα

στὴ θέσι μου.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Εἶναι πολλὴ ἀνάγκη αὐτὸ νὰ γίνῃ
τώρα ποῦ δὲν θὰ ἔχουνε ἐσένα.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

ὦ παιδιὰ μου,

τώρα ποῦ ἔπρεπε νὰ ζῶ γιὰ σᾶς, πεθαίνω τώρα.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Ἄλλοίμονο! Χωρὶς ἐσέ, ὁ δόλιος πῶς νὰ κάμω;

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Θὰ μὲ ξεχάσης μὲ καιρό. Ἐκείνος ποῦ πεθαίνει
δὲν εἶναι πλέον τίποτα. Μὲ τὸν καιρὸν ξεχνιέται.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Μὴ μὲ ἀφήνης, πᾶρέ με κ' ἐμὲ μαζί σου κάτω.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Φθάνει ὅτι πεθαίνω ἐγὼ γιὰ σένα.

ΑΛΜΗΤΟΣ

ὦ Μοῖρα,
τέτοια γυναῖκα εὐρέθηκες νὰ μοῦ στερήσης!

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Νοιώθω
τὰ μάτια νὰ βαραίνουνε· τὸ βλέμμα μου θολώνει.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Ἐχάθηκα, ἀν μοῦ φύγης σύ, γυναῖκα μου....

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Καὶ ὅμως
πᾶρέ το πᾶ ἀπόφασιν πῶς μ' ἔχασες....

ΑΛΜΗΤΟΣ

Σηκώσου
καὶ λάβε θάρρος. Μὴν ἀφήνης μόνα τὰ παιδιὰ σου.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Μήπως κ' ἐγὼ τὸ ἤθελα; Χαίρετε τώρα.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Ἴδέ τα,
κύτταξε πῶς σὲ βλέπουνε.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Δὲν εἶμαι πᾶ μαζί σας.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Τί κάνεις; Μᾶς ἀφήνεις;

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Ναί. Χαίρετε.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Ἄλλοίμονό μου!

ἐχάθηκα ὁ ἄμοιρος.

ΧΟΡΟΣ

Πάει. Δὲν ὑπάρχει πλέον.

Ἐπέθανε ἡ δύστυχη γυναῖκα τοῦ Ἀδμήτου.

ΕΥΜΗΛΟΣ

Ἄλλοίμονό μου! Ἐπέθανε ἡ μάνα μας, πατέρα,
καὶ μὲ ἀφήνει ὄρφανό· τὰ μάτια της κλεισθήκαν
καὶ πέσανε τὰ χέρια της. Μαννούλα μου, ἀκουσέ με
ποῦ σὲ φωνάζω, μάνα μου, ὅταν τὸ πουλάκι
ποῦ πέφτει εἰς τῆς μάνας του τὸ στόμα.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Τὴν φωνάζεις
ἀδίκως, δὲν ἀκούει πᾶ οὔτε καὶ βλέπει. Ἔτσι
ἡ ἴδια μαύρη συμφορὰ εὐρήκε καὶ τοὺς δύο μας.

ΕΥΜΗΛΟΣ

Πολὺ μικρός, πατέρα μου, μένω ὄρφανός στὸν κόσμο·
τί ἔπαθα, καὶ σύ, ἀδελφή μου, τί ἔπαθες μαζί μου!
Ἄδίκως, ὦ πατέρα μου, ἐπήρες τὴν μητέρα,
ἀφοῦ δὲν ἐπροφθάσατε νὰ φθάσατε ὡς τὸ γήρας·
τώρα ἔφυγεν ἡ μάνα μας καὶ πάει τὸ σπιτικό μας.

ΧΟΡΟΣ

Ἄδμητε, ἀνάγκη νὰ φανῆς στὴ συμφορὰ σου ἄντρας,
γιατὶ δὲν εἶσαι ἀπ' τοὺς θνητοὺς ὁ πρῶτος ἀλλὰ οὔτε
ὁ τελευταῖος, ποῦ ἔχασε τόσο καλὴ γυναῖκα.
Πῶς ὄλοι θὰ πεθάνωμε πολὺ καλὰ τὸ ξέρεις.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Τὸ ξέρω, καὶ ἡ συμφορὰ ἄξαφνα δὲν μ' εὐρήκε,
εἶναι καιρὸς ποῦ τῶξερα καὶ μ' ἔτρωγ' ἡ ἀγωνία.
Μὰ τώρα μείνετε ἐδῶ, νὰ μὲ βοηθήσεν ὄλοι,
νὰ γίνῃ ἡ κηδεῖα της, καὶ πῆτέ της τοὺς ὕμνους,
ποῦ θέλουν οἱ ἀνηλεεῖς θεοὶ τοῦ κάτω κόσμου. Κι' ὄλοι
οἱ Θεσσαλοὶ ποῦ κυβερνῶ ἐγὼ σὺν βασιλιᾶς τους,

ὄλοι ἄς κάμουν πένθος τους τὸ πένθος τὸ δικό μου,
καὶ τὸ μαλλιά ἄς κόψουνε καὶ ἄς βουτηχθοῦν στὰ μαῦρα.
Κι' ὅσοι ἀπὸ σὰς ἔχουν ἄρματα, καὶ ἄλλαγα ἄς τοὺς κόψουν
τὴν χαίτη μὲ τὸ σίδερο. Κι' οὔτε αὐλὸς ἢ λύρα
σ' ἔλγην τὴν πόλι ν' ἀκουσθῆ, ἂν πρῶτα δὲν περάσουν
δώδεκα τ' ὀλιγώτερο πανσέληνοι. Ξεφθῆτε
πῶς προσφιλέστερο νεκρὸν ποτέ μου δὲν θὰ θάψω
καὶ πῶς ἀξίζει κάθε μιὰ τιμὴ πού αὐτὴ, ἐχάθη
γιὰ νὰ μοῦ σώσῃ τὴν ζωή.

ΧΟΡΟΣ

Ὡ κόρη τοῦ Πελίου,
εἶθε στὸν Ἄδη πού θὰ πᾶς, στὰ βάρη χωρὶς ἥλιο,
στοῦ Πλούτωνος τὰ δώματα νὰ εἰς' εὐτυχισμένη.
Ἄς μάθῃ τοῦ Ἄδου ὁ θεός, μὲ τὰ μαλλιά τὰ μαῦρα,
κι' ὁ γέρος ὁ νεκροπομπός, ὁ Χάρος, πῶς γυναίκα
καλλίτερη δὲν πέρασε τοῦ Ἀχέροντα τῆ λίμνη.
Ὅσοι ἀπ' τῆς Μοῦσες ἔλαβαν τοῦ τραγουδιοῦ τὸ δῶρο
συχνὰ θὲ νὰ σὲ τραγουδοῦν ἀπάνω εἰς τὴν λύρα,
τὴν λύρα τὴν ἐπτάχορδη, ἀπὸ κόκκαλο χελώνας,
ἢ καὶ στοὺς ὕμνους; πού χωρὶς τῆ λύρα τραγουδιοῦνται
στὴν Σπάρτη ὅταν γίνωνται ἢ ἑορτὲς τὸν Μάη
ἢ τῆς σεληνοφώτιστες τῆς νύχτες στὰς Ἀθήνας.
Τέτοια τροφή, πεθαίνοντας, ἀφήνεις στὰ τραγούδια.
Ὡ, ἄς μπορούσαμεν ἔμεις, κάτω ἀπὸ τὸν μαῦρον Ἄδη
κι' ἀπὸ τὰ νερά τοῦ Κωκυτοῦ νὰ πάρωμε ἐσένα
καὶ πίσω νὰ σὲ φέρωμε! Γιατὶ ἐοὺ μονάχα
εἶχες τὴν γενναιότητα ἀπ' ὄλες τῆς γυναῖκες
μὲ τὴν δική σου τῆ ζωὴ τὸν ἄντρα σου νὰ σώσης.
Εἶθε νὰ πέσῃ ἐλαφρὸ ἐπάνω σου τὸ χῶμα.
Καὶ ἂν ποτε ὁ ἄντρας σου ἄλλην γυναῖκα πάρῃ

οὔτε κανέναν ἀπὸ ἡμᾶς οὔτε καὶ τὰ παιδιὰ σου
θὰ ἔχουν μάτια νὰ τὸν ἴδω. Γιατὶ οὔτ' ἢ γρηγά του μάννα,
οὔτε καὶ ὁ πατέρας του, ἂν κ' ἦτανε παιδί τους,
ἐδέχτηκαν νὰ κατεθοῦν στὸν Ἄδη, νὰ τὸν σώσουν,
ἂν κ' ἦταν γέροι καὶ οἱ δού, καὶ τὰ μαλλιά τους ἄσπρα,
καὶ μόνο σύ, πού βρῖσκεσαι στὸ ἄνθος τῆς ζωῆς σου
τὴν νιότη σου ἐθυσίασες. Εἶθε ἀπὸ ἡμᾶς καθέναν
τέτοια γυναῖκα ναῦρισκε, γιατί δὲν εἶναι τύχη
στὸν κόσμον μεγαλύτερη ἀπὸ καλή, γυναῖκα.
Ἄν τέτοια μοῦ ἐτύχαινε, βεβαίως τῆ, ζωὴ τῆς
θὰ ἐπερνοῦσε πλάϊ μου χωρὶς καμμία λύπη.

Ἀθλαία

ΠΡΑΞΙΣ Β'

(Ὁ χορὸς τῶν Θεσσαλῶν γερόντων στέκεται σιωπηλὸς ἔξω
ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα. Ἐμφανίζεται ὁ Ἡρακλῆς, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐρωτᾷ).

ΣΚΗΝΗ Α'

ΗΡΑΚΛΗΣ. ΧΟΡΟΣ γερόντων

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ὡ ξένοι, τῆς Φεραίας γῆς πολῖται, ξέρετε ἴσως
ἂν βρῖσκεται ὁ Ἄδμητος μέσα στ' ἀνάκτορά του;

ΧΟΡΟΣ

Ναί, εἶναι μέσα, Ἡρακλῆ. Ἄλλ' ἔμωσ ποιὰ αἰτία
σὲ φέρνει εἰς τῶν Θεσσαλῶν τὴν χώρα, στὴν Φεραία.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μιὰ ἐργασία ἀνέλαβα τοῦ Εὐρυσθέως τυράννου
τῆς Τίρυνθος.

ΧΟΡΟΣ

Καὶ ποῦ πηγαίνεις τώρα, σὲ ποῖα μέρη
τρέχεις νὰ περιπλανηθῆς;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Στῆ Θράκη θὰ ζητήσω
τὰ τέσσαρα τὰ ἄλογα, ποῦ ἔχει ὁ Διομήδης
στὸ ἄρμα του.

ΧΟΡΟΣ

Ἐσκέφθηκα καλὰ πῶς θὰ τὸ κάμῃς;
Γνωρίζεις μὲ ποῖον ἄνθρωπον πηγαίνεις νὰ τὰ βάλῃς;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ὅχι, δὲν ἔτυχε ποτὲ στὴν χώρα τῶν Βιστόνων.

ΧΟΡΟΣ

Ἄδύνατον τὰ ἄλογα νὰ πάρῃς χωρὶς μάχην.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἄλλ' ὅμως κι' οὔτε ν' ἀρνηθῶ μποροῦσα.

ΧΟΡΟΣ

Θὰ σκοτώσης
γιὰ νὰ γυρίσης, εἰδεμὴ ἔκει νεκρὸς θὰ μείνης.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Δὲν εἶναι ἢ πρώτη μου φορὰ ποῦ ἀναλαμβάνω ἀγῶνα.

ΧΟΡΟΣ

Καὶ ἂν νικήσης, τάχα ποῖα τὰ κέρδη σου θὰ εἶναι;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Τὰ ἄλογα στὸν τύραννο τῆς Τύρουθως θὰ πάω.

ΧΟΡΟΣ

Δύσκολο εἰς τὸ στόμα τους νὰ βάλῃς χαλινάρι.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ στόμα τους ἐὰν φωτιές πετοῦνε.

ΧΟΡΟΣ

Τὸν ἄνθρωπο στὰ δόντια τους κομμάτια τότε κάνουν.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ὅπως τὰ λέτε, ὄχι ἄλογα, ἄγρια θηριὰ θὰ εἶναι.

ΧΟΡΟΣ

Σὰν πᾶς θὰ ἰδῆς τῆς φάτνας τους στὸ αἶμα βουτηγμένες.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Καὶ τίνας τάχα νὰ εἶναι γυιὸς αὐτὸς ποῦ τὰνατρέφει;

ΧΟΡΟΣ

Τοῦ Ἄρεως καὶ βασιλεὺς τῆς Θράκης τῆς πλουσίας.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἄπὸ ὅσα λῆς μοῦ φαίνεται πῶς ὁ ἄθλος μου ἀξίζει.
Γιατὶ ἐμένα ἢ μοῖρά μου εἶναι σκληρὴ, καὶ πάντα
ἀπὸ τὸ ἓνα δύσκολο στὸ ἄλλο μὲ πηγαίνει.

Ἄφου μοῦ ἦτανε γραφτὸ μὲ δαδὸ παιδιὰ τοῦ Ἄρη
νὰ πολεμήσω στὴν ἀρχὴ, μὲ τὸν Λυκάονα πρῶτον
καὶ μὲ τὸν Κύνκνον ἔπειτα, νὰ τώρα καὶ ὁ τρίτος
ποῦ ἔχει αὐτὰ τὰ ἄλογα· μὰ δὲν θὰ ἰδῆ κανένας
νὰ φοβηθῶ ἐγὼ ποτέ, ἐγὼ ὁ γυιὸς τῆς Ἀλκμήνης.

ΧΟΡΟΣ

Νὰ καὶ τοῦ τόπου ὁ βασιλεὺς ὁ Ἄδμητος ποῦ φτάνει.

ΣΚΗΝΗ Β'

(Εἰσέρχεται ὁ Ἄδμητος μὲ κομμένην τὴν κόμην εἰς ἔνδειξιν
πένθους.)

ΑΔΜΗΤΟΣ

Χαῖρε, καλῶς μᾶς ὤρισες, γυιὲ τοῦ Διὸς
καὶ τοῦ Περσέως ἀπόγονε.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Χαῖρε καὶ σὺ, ὁ ἀναξ
τῶν Θεσσαλῶν, ὦ Ἄδμητε.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Τὸ ἤθελα νὰ χαίρω.
Ἐέρω πῶς ἔρχεσαι ἐδῶ σὰν φίλος.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Τὰ μαλλιά σου κομμένα βλέπω, πένθιμο σημάδι. Τί συμβαίνει :

ΑΔΜΗΤΟΣ

Κάποιον νεκρόν θά θάψωμε σήμερα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἐκ τὰ παιδιὰ σου Μακρὰ μὴ τέτοια συμφορὰ νὰ δώσῃ ὁ θεός.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ἐκαίνα μέσα στὸ σπίτι ζωντανὰ εἶν' εὐτυχῆ.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ὁ γέρος ὁ πατέρας σου μὴ μᾶς ἀφῆκε χρόνους ;

ΑΔΜΗΤΟΣ

Κ' ἐκαίνοσ κ' ἡ μητέρα μου ζοῦν πάντοτε.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μὰ τότε μήπως ἡ Ἄλκηστις ἐπέθανε ἡ γυναίκα σου ;

ΑΔΜΗΤΟΣ

Γιὰ καίνην μία διπλῆ ἀπάντησι μποροῦσα νὰ σοῦ δώσω.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Τί λές ; ἐπέθανε ἡ ζῆ ;

ΑΔΜΗΤΟΣ

Καὶ εἶναι καὶ δὲν εἶναι Καὶ εἶμαι ἐξ αἰτίας τῆς σὲ λύπη βυθισμένος.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Τὰ λόγια σου ἐξήγησι καμμίαν δὲν μοῦ δίνουν.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Δὲν ξέρεις τί τῆς ἦτανε γραφτὸ ἀπὸ τὴν Μοῖρα ;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἐάρω ὅτι ἐδέχθηκε γιὰ σένα νὰ πεθάνῃ.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Λοιπὸν πῶς ἴμπορῶ νὰ εἰπῶ πῶς ζῆ, ἀφοῦ τὸ ἐδέχθη :

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἄ, μὴν τὴν κλαῖς ἡ ὥρα τῆς τρὶν ἔλθη.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Τί σημαίνει ;

Τάχα δὲν λέγεται νεκρός αὐτός ποῦ θά πεθάνῃ ;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ναί, ἀλλὰ εἶναι χωριστὸ τὸ ἓνα ἀπὸ τᾶλλα.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ἔτσι νομίζεις, Ἡρακλῆ, ἐσύ. Ἐγὼ ὅμως ὄχι.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Τότε τί κλαῖς ; Μὴ φίλος σου ἐπέθανε κανένας ;

ΑΔΜΗΤΟΣ

Γυναίκα εἶναι ὁ νεκρός. Γι' αὐτὴν μιλοῦμε τώρα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Γυναίκα ξένη ἢ συγγενής ;

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ξένη, ἀλλὰ δική μας

στὸ σπίτι αὐτό.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μὰ τότε ἐδῶ πῶς πέθανε κοντὰ σου ;

ΑΔΜΗΤΟΣ

Σὰν πέθανε ὁ πατέρας τῆς, ἦρθε ὀρφανή μαζί μας.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἄλλοίμονο ! Ἐῖθε οἱ θεοὶ νὰ μ' ἔσταλναν νὰ σ' εὔρω μίαν ἄλλην ὥρα, Ἄδμητε, ποῦ νὰ μὴν εἶχες λῦπες.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Τί θεὸς νὰ πῆς ! Τὰ λόγια σου αὐτὰ τί νὰ σημαίνουν ;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ δῶ κι' ἄλλοῦ νὰ καταλύσω.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ἄδύνατον ! Τέτοιο κακὸ ποτὲ δὲν θά μοῦ κάμῃς.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Σ' αὐτοὺς ποῦ ἔχουν τὴ λύπη τους εἶν' ὀχληρὸς ὁ ξένος.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Οἱ πεθαμένοι 'πέθαναν. Πέρασε μέσ' στὸ σπίτι.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Δὲν εἶναι πρέπον ἄνθρωπος νὰ κάθεται νὰ τρώγῃ
σὲ σπίτι ὅπου ἔπεσε ἢ συμφορὰ κ' ἢ λύπη.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Εἶναι οἱ ξενῶνες χωριστά. Ἐκεῖ θὰ σὲ ὀδηγήσω.

ΗΡΑΚΛΗΣ

"Ἄν μὲ ἀφήσης, "Αδμητε, θὰ σ' τὸ χρωστῶ ὡς χάριν.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Δὲν εἶναι πρέπον, Ἡρακλῆ, νὰ πᾶς σὲ ἄλλο σπίτι.
(Πρὸς ἓνα δούλον)

"Οδηγήσε τὸν ξένον μας ἀπ' ἔξω στοὺς ξενῶνας,
καὶ σύστησε στοὺς φύλακας νὰ στρώσουν τὸ τραπέζι
μὲ ἄφθονα τὰ φαγητά. Νὰ κλείσουνε τῆς θύρες
ποῦ φέρνουν μέσα. Ὁ ξένος μας δὲν πρέπει νὰ ἀκούσῃ
τοὺς στεναγμούς, νὰ λυπηθῇ τὴν ὥρα ποῦ θὰ τρώγῃ.
(Ὁ δούλος καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Ε'

"Αδμητος — Χορός

ΧΟΡΟΣ

Τί κάνεις; Τέτοια συμφορὰ σ' εὐρήκῃς κι' ὅμως θέλεις
τὸν ξένον σου νὰ τὸν δεχθῆς, νὰ τὸν φιλοξενήσης;

ΑΛΜΗΤΟΣ

Τάχα θὰ μ' ἐπαινούσατε ἂν ἔδιωχνα τὸν ξένο
ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἐδῶ κι' ἀπὸ τὴν πόλι; "Ὀχι.
'Ἡ συμφορὰ λιγώτερη βεβαίως δὲν θὰ ἦτο
καὶ μόνο ἐγὼ ἀφιλόξενος θὰ ἦμουν. Μέσα σ' τᾶλλα

κακὰ ποῦ μ' γύραν θέλαγε ὁ κόσμος πῶς ἀκόμη,
εἶμαι καὶ ἀφιλόξενος καὶ δὲν τιμῶ τοὺς ξένους.
Κι' ὅμως ἐγὼ ἔταν βρεθῶ στὸ ἄνδρὸ τὸ "Αργος
ἐκεῖνος μὲ φιλοξενεῖ καὶ μὲ περιποιεῖται.

ΧΟΡΟΣ

'Αφοῦ ὅμως εἶναι φίλος σου, ὅπως τὸν λές, τί κρύβεις
τὴ συμφορὰ σου ἀπ' αὐτὸν καὶ δὲν τὴν φανερώναίς;

ΑΛΜΗΤΟΣ

"Ἄν μάθαινα τὸν πόνον μου, θὰ ἤθελε νὰ μείνῃ;
Ἐρῶ πῶς ἔτσι ἕκαστα θὰ σὰς φανῇ μὲ τρέλλα,
καὶ δὲν θὰ μ' ἐπαινέσετε. Μὰ τὸ δικό μου σπίτι
δὲν ἔμαθε τοὺς ξένους του νὰ διώχνῃ, ν' ἀτιμάζῃ,
(Εἰσέρχεται εἰς τὰ ἀνάκτορα)

ΧΟΡΟΣ

"Ὁ πάντοτε φιλόξενος, πρόθυμος πάντα σπίτι
ποῦ κι' ὁ Ἄπολλων κάποτε ὁ Πύθιος, μὲ τὴ λύρα
τὴν ξακουσμένη ἐδέχθηκε στὴ στέγη σου νὰ μείνῃ
γύρω στοὺς λόφους σὺν βοσκὸς τὴν λύρα του νὰ παίζῃ,
καὶ τὰ κοπάδια νὰ καλῇ σὲ ὕμεναίων μεθύσι.
Μαζί τους ἐβοσκούσανε, στὸν ἦχο μαγεμμένοι
λύγκες μὲ δέρμα ξαβδωτὸ καὶ ἄγρια λιοντάρια
ποῦ ἔφευγαν ἀπ' τῆς Ὀθρυος τὰ δάση. Γύρω γύρω
ἀπ' τὴν κιθάρα σου, ἀλαφρό, ἐχόρευε, ὦ Φοῖδι,
τὸ ζαρκαδάκι τὸ μικρὸ μὲ παρδαλὸ τὸ δέρμα
ὅπου πετιέται ἄξαφνα ἀπ' τῆς ψηλῆς ἐλάτης.
Γιατὶ ἀλήθεια ὁ "Αδμητος σὲ χώρα βασιλεύει
ποῦ ἔχει ἀπ' ὄλες πρὸ πολλὰ κοπάδια γύρω γύρω
ἀπ' τὰ κρυστάλλινα νερὰ τῆς λίμνης τῆς Βοιδίας.
Τὰ ἔμμορφα χωράφια τῆς ἀπλώνει ἀπ' τῶνα μέρος
ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ ὁ "Ἡλιος τὰ ἄλογά του ζεύει
κατὰ τῶν Μολοσσῶν τὴ γῆ, κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος

"Αλκηστις

3

πρὸς τὸ Αἴγαλον ἀπλώνεται καὶ πρὸς τὸ Πήλιον κάτω
ὅπου στήρι παραλίαις του δὲν βρῖσκεται λιμάνι.

Τώρα τὸ σπῖτι του ἀνοιξε γιὰ νὰ δεχθῆ τὸν ξένο
ἀν καὶ τὸ μάτι του εἶναι ὑγρὸ ἀκόμη ἀπὸ τὸ δάκρυ
γιὰ τὴν γυναῖκα ποῦ ἔχασε πρὸ λίγης ὥρας τώρα.
Ἄλλ' ἢ εὐγενικὴ ψυχὴ, πάντα θὰ κάμῃ, ἐκείνο
ποῦ θεωρεῖ καθήκον τῆς καὶ πρέπον νὰ τὸ κάμῃ.
Καὶ οἱ καλοὶ πάντα καλὰ θὰ κάμουν. Τὸν θαυμάζω
για ὅτι ἔκαμε, καὶ μέσ' στὰ βάρη τῆς ψυχῆς μου
ἐγὼ ἔχω τὴν πεποίθησι πῶς οἱ θεοὶ ὡς τὸ τέλος
τὴν εὐτυχίαν θὰ δώσουνε σὲ ἓνα τέτοιον ἄνδρα.

(Εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν ἡ νεκρικὴ πομπὴ τῆς Ἀικαήσιδος)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΛΜΗΤΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ἔπειτα ὁ ΦΕΡΗΣ

ΑΛΜΗΤΟΣ

Ἄνδρες Φεραῖοι, εὐχαριστῶ ποῦ ἤλθατε ἐδῶ ὅλοι
γιὰ νὰ μᾶς ἀποδείξετε πόσο μᾶς ἀγαπᾶτε.
Τώρα οἱ δοῦλοι φέρουνε στὸν τάφο στολισμένον
τὸ σῶμα τῆς γυναίκας μου, μὲ ὅσα στολίδια ἔπρεπει.
Σεῖς ἀποχαιρετίσατε τὴν πεθαμμένην τώρα
ποῦ ἔξινιξ γιὰ τὸ ὑστερὸν καὶ ἀγύριστο ταξίδι.

(Ἐμφανίζεται ὁ Φέρης ἀκολουθούμενος ἀπὸ δούλους, οἱ
ὅποιοι φέρουν δῶρα).

ΧΟΡΟΣ

Νὰ κι' ὁ πατέρας σου, Ἄδμητε, ἀργὰ ἀργὰ προβαίνει
μὲ βῆμα ποῦ τοῦ ἔκαμε βαρὺ ἡ ἡλικία.
Οἱ δοῦλοί του στὰ χέρια τους τὰ δῶρά του κρατοῦνε
ποῦ συνηθίζουσι στοὺς νεκροὺς νὰ βάζουνα.

ΦΕΡΗΣ

Παιδί μου,

ἤλθα κι' ἐγὼ νὰ κλάψωμε μαζὶ τῆ συμφορὰ σου.
Κανεὶς δὲν ἔχει ἀντίρρηση πῶς ἔχασες γυναῖκα,
ποῦ ἦταν καλὴ καὶ φρόνιμη. Μὰ τί νὰ κάμῃς τώρα;
Ἦσῳ κι' ἂν εἶναι δύσκολο, θὰ τὸ ὑποφέρῃς. Δέξου
καὶ βάλε τῆς στὸν τάφο τῆς τὰ λίγα αὐτὰ στολίδια.
Γιατὶ ἀξίζει ἀπ' ὅλους μᾶς νὰ τιμηθῆ τὸ σῶμα
ἐκείνης ποῦ ἀπέθανε γιὰ νὰ σὲ σώσῃ ἑσένα.
Μὲ τὴν θυσία τῆς αὐτῆς δὲν ἄφησε κι' ἐμένα
χωρὶς παιδί νὰπόμεινα τώρα στὴ γηραιότητά μου.
Παράδειγμα ἔγινεν αὐτῆ σὲ ὅλες τῆς γυναίκας
μ' αὐτὸ ὅπου ἐτόλμησε πρὸς χάρον σου νὰ κάμῃ.
ὦ, σὺ ποῦ ἔσωσες αὐτὸν κι' ὅλους ἡμᾶς μαζὶ του,
χαίρε, καὶ εἶθε κάτω ἐκεῖ στοῦ Ἄδου τὰ παλάτια
ὄραϊαν νὰ βρῆς ἀνάπαυσιν. Ἀλήθεια ἡ τέτοιον γάμο
πρέπει κανεὶς νὰ εὐχεται, ἢ ἀνύπαντρος νὰ μένῃ.

ΑΛΜΗΤΟΣ

Οὔτε ἐγὼ σ' ἐκάλεσα νὰ ἔλθῃς στὴν κηδεαία
οὔτε ποῦ ἤρθες χαίρομαι. Νὰ πάρῃς καὶ τὰ δῶρα
ποῦ ἔφερες, γιατί σ' αὐτὴν ἐγὼ δὲν θὰ τὰ βάλω.
Γιὰ νὰ ταφῆ, ἀπ' τὰ δῶρά σου ἀνάγκη αὐτῆ δὲν ἔχει.
Τότε ἔπρεπε νὰ λυπηθῆς, ἔταν ἐγὼ ἔχανόμουν.
Μὰ ἐσὺ ποῦ τότε ἐδέχθηκα, ἂν κι' ἦσουν τόσῳ γέρος,
νὰ ἀποθάνω νέος ἐγὼ, τώρα γι' αὐτὴν λυπάσαι;
Δὲν εἶσαι σὺ πατέρας μου, ὅπως τὸ λές, μὰ οὔτε
καὶ μάννα μου εἶναι αὐτῆ, ποῦ λέει πῶς εἶναι μάννα
μόνο γιατί μὲ γέννησε. Κάποια γυναῖκα ξένη
μ' ἔδωσε στὴ γυναϊκά σου νὰ μὲ βυζιάξῃ. Μόλις
ἤλθε ἡ στιγμὴ κι' οἱ δύο σας νὰ δείξετε ἂν εἶσθε

ἀλήθεια οἱ γοναῖς μου ἔσαις, φανήκατε κ' οἱ δύο.
 Ἦ μήπως ἀνανδρότερος ἀπ' ὄλους ἐγεννήθης
 κ' ἔδειλιάσας κ' ἀρνήθης σ' αὐτὴν τὴν ἡλικίαν
 γιὰ τοῦ παιδιοῦ σου τὴν ζωὴν νὰ χάσῃς τὴ δική σου,
 καὶ μία ξένη ἀφήσατε γιὰ μένα νὰ πεθάνῃ,
 ποῦ δίκαια τὴν εἶχα ἐγὼ πατέρα καὶ μητέρα,
 καὶ ὅμως θὰ ἦταν ὁ ἀγὼν ὡραῖος νὰ πεθάνῃς
 γιὰ τὸ παιδί σου, ἀφοῦ ἔφθασες στὸ τέλος πρὸς τοῦ βίου
 καὶ δὲν σοῦ ἔμενε πολὺς καιρὸς νὰ ζήσῃς πλέον.
 Ἐπειτα ὄλες ποῦ ἔμπορεῖ κανένας νὰ ζητήσῃ
 τῆς εὐτυχίης στὸν κόσμον αὐτὸ τῆς εἶχες. Ἀπὸ νέος
 ἀκόμη ἦσουν βασιλιάς. Καὶ οὔτε ὑπῆρχε φόβος
 πεθαίνοντας νὰ ἀφῆνες πίσω ὄρφανὸ τὸν θρόνον
 ξένοι νὰ τὸν ἀρπάξουνε, ἀφοῦ εἶχες τὸ παιδί σου.
 Οὔτε μποροῦσες βέβαια νὰ πῆς, πῶς δὲν τιμοῦσα
 τὰ γηρατεία σου καὶ γι' αὐτὸ μ' ἀφῆσες νὰ πεθάνω
 γιὰτὶ ἐγὼ σοῦ ἔδειχνα τὸν σεβασμὸ, ποῦ πρέπει
 νὰ δείχνωμε στοὺς γέροντας, καὶ ὅμως ἰδέτε τώρα
 κ' οἱ δύο πῶς μοῦ πληρώσατε αὐτὸν τὸν σεβασμὸ μου.
 Βεβαίως δὲν θὰ μποροῦσες πρὸς ἄλλα παιδιὰ νὰ κάμῃς.
 νὰ σὲ γηροκομήσουνε καὶ ὅταν θάλλῃ ἢ ὦρα,
 τὸ σῶμά σου νὰ ἐκθέσουνε καὶ μὲ τιμὴ νὰ θάψουν.
 Ἐγὼ μ' αὐτὰ τὰ χέρια μου βεβαίως δὲν θὰ σὲ θάψω,
 γιὰτὶ ἐγὼ εἶμαι νεκρὸς γιὰ σένα. Ἄν σ' ἔναν ἄλλον
 χρωστῶ τὸ ὅτι ζωντανὸς εἶμαι ἀκόμα, ἐκείνον
 ὡσὰν πατέρα θὰ τιμῶ καὶ θὰ γηροκομοῦσα.
 Ἄδικα λέν οἱ γέροντες πῶς θέλουν νὰ πεθάνουν
 καὶ ὅτι βαρεθῆκανε τὴν μακρυνὴν ζωὴν τους.
 Μόλις φανῇ ὁ θάνατος πῶς θέλει νὰ τοὺς πάρῃ
 ὅλοι εὐθὺς μετανοοῦν, καὶ βρίσκουν πῶς τὸ γῆρας.

δὲν εἶναι πρὸς βραχὺ γι' αὐτούς.

ΧΟΡΟΣ

Ἄδμηγες, παῖσε τώρα.

Φθάνει αὐτὴ ἢ συμφορὰ τὸν γέρον μὴν πληγώνῃς.

ΦΕΡΗΣ

Παιδί μου, σὲ ποιὸν δοῦλόν σου μιλᾷς μ' αὐτὰ τὰ λόγια,
 σὲ Φρύγαν ἢ σὲ ἄνθρωπον ποῦ πῆρες στὴ Λυδία;
 Δὲν εἶμαι τάχα Θεσσαλὸς ἐλεύθερος; Δὲν εἶχα
 κ' ἐγὼ πατέρα Θεσσαλὸν κ' ἐλεύθερον; Μὲ βρίζεις
 μὲ λόγια ποῦ τὰ ὄρια τῆς λύπης σου περνοῦνε.
 Μὰ ἔπειτα ἀπ' τὰ λόγια αὐτὰ δὲν ἔμπορεῖς νὰ φύγῃς.
 Ἐγὼ σ' ἐγέννησα, κ' ἐγὼ εἶχα καθήκον πάλι
 νὰ σ' ἀναθρέψω, κύριον στὸ σπίτι νὰ σὲ κάμω,
 ἀλλ' ὄχι καὶ πρὸς χάριν σου νὰ χάσω τὴ ζωὴ μου.
 Αὐτὸ καμμιά συνήθεια τοῦ τόπου δὲν τὸ λέει
 κ' οὔτε ἀπ' τὸν πατέρα μου τὸ ἔμαθα ὡς νόμον.

Ἄν ἐγεννήθης εὐτυχὴς ἢ δυστυχὴς, δικό σου
 εἶναι γραπτό, ἀπὸ ἐμᾶς ὅτι ἦτανε νὰ πάρῃς
 τὸ πῆρες. Εἶσαι βασιλιάς νέος λαοῦ μεγάλου
 καὶ θὰ σοῦ ἀφήσω κτήματα πολλὰ, ὅσα ἐπῆρα
 κ' ἐγὼ ἀπ' τὸν πατέρα μου. Δοιπόν, τί σοῦ ἔχω κάμει
 κακὸ, καὶ τί σ' ἐστέρησα; Δὲν θέλω νὰ πεθάνῃς
 ἐσὺ γιὰ μένα, μὰ οὔτ' ἐγὼ γιὰ χάρι σου πεθαίνω.
 Σὺ τὴν ζωὴν τὴν ἀγαπᾷς ἐγὼ, νομίζεις, ὄχι;
 Τοῦ κάτω κόσμου ἢ ζωὴ εἶναι μακρυνὰ κ' αἰώνια,
 ἐδῶ ἐπάνω ἢ ζωὴ εἶν' ἰσχυρὰ μὰ γλυκερὰ εἶναι.
 Ἐσὺ χωρὶς καμμιά ντροπὴ ἐζήτησες νὰ ζήσῃς
 κ' ὅταν ἢ ὦρα σου ἔφθασε σώθηγες ἀπ' τὴ Μοῖρα
 σκοτώνοντας αὐτὴν ἐδῶ, καὶ βρίζεις τώρα ἐμένα
 ἐσὺ, ὁ ἀλήθεια ἀνάνδρος, ποῦ ἐδέχθης μιὰ γυναῖκα

πρὶν νᾶρθῃ ἢ ὥρα νὰ χαθῇ πρὸς χάριν τοῦ καλοῦ τῆς
 Ὁραϊαν εὐρήκεις πρόφασι ποτὲ νὰ μὴν πεθάνῃς,
 ἂν πείθῃς τὴν γυναῖκά σου τὴν θέσι σου νὰ παίρνῃ.
 Τέτοιος ἐσὺ, κατηγορεῖς τοὺς ἄλλους, ποῦ δὲν θέλουν
 νὰ κάνουν ὅ,τι κάνεις σύ. Σιώπησε καὶ σκέψου,
 πῶς ἂν ἐσὺ τὴν ἀγαπᾷς δικαίως τῆ ζωῆ σου,
 οἱ ἄλλοι δὲν τὴν ἀγαποῦν ; Μὴν λῆς κακὰ γιὰ μένα·
 γιατί πολὺ χειρότερα θ' ἀκούσῃς, καὶ δικαίως.

ΧΟΡΟΣ

Λόγια κακὰ ἀκούσθησαν ἐδῶ καὶ πρὶν καὶ τώρα.
 Ἄλλ' ὅμως παῦσε, γέροντα, νὰ βρίζῃς τὸ παιδί σου.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Πῆς ὅ,τι θέλεις· ξέρω ἐγὼ πῶς θὰ σοῦ ἀπαντήσω.
 Ἐὰν σοῦ κακοφαίνεται ν' ἀκούῃς τὴν ἀλήθεια,
 δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ φερθῆς, ὅπως ἐσὺ ἐφέρθῃς.

ΦΕΡΗΣ

Ἄν πέθαινα γιὰ χάρι σου, χειρότερο θὰ ἦτον.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Τὸ ἴδιο εἶναι ὁ θάνατος τοῦ γέρου καὶ τοῦ νέου :

ΦΕΡΗΣ

Μία ζωὴ θὰ ζήσωμε καὶ ὄχι δύο.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Εἴθε

νὰ ζήσῃς περισσότερον ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸν Δία.

ΦΕΡΗΣ

Αὐτοὺς ποῦ σὲ ἐγέννησαν ἀδίκως καταριάσαι,
 ἐνθ' κακὸ δὲν σοῦκαμαν.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Τώρα μονάχα βλέπω

πόσο σ' ἀρέσει ἡ ζωὴ.

ΦΕΡΗΣ

Σ' ἐσένα δὲν ἀρέσει,

ποῦ ἄλλος γιὰ σένα πέθανε καὶ τώρα τὸν παιδεύεις ;
 ΑΔΜΗΤΟΣ

Εἶναι σημάδι καὶ αὐτὸ δικῆς σου ἀνανδρίας.

ΦΕΡΗΣ

Τώρα θὰ πῆς πῶς πέθανεν ἡ Ἀλκήστις γιὰ μένα !

ΑΔΜΗΤΟΣ

Εὐχου νὰ μὴ μὲ χρειασθῆς ποτέ, σὲ καμμιά ἀνάγκη·

ΦΕΡΗΣ

Πᾶρε καὶ ἄλλες σὺν κι' αὐτὴν γιὰ νᾶχῃς νὰ πεθαίνουν.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Δικὴ σου εἶναι ἡ ντροπὴ, ποῦ ἤθελες νὰ ζήσῃς.

ΦΕΡΗΣ

Ἐ, τί νὰ γίνῃ! εἶναι γλυκὸ τὸ φῶς ποῦ ὁ θεὸς μᾶς δίνει.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Δὲν ἔχεις ἀνδρική καρδιά στὰ στήθη σου, δὲν ἔχεις.

ΦΕΡΗΣ

Δὲν χαίρεσαι, γιατί νεκρὸν τὸν γέρο δὲν κηδεύεις.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Μὰ θὰ πεθάνῃς ἀδοξος, σὺν θάρσῃ ἢ σειρᾷ σου.

ΦΕΡΗΣ

Ὅταν πεθάνω, λέγε μου ὅ,τι θέλεις. Δὲν θὰκούω.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ἄλλοίμονο, τί ἀδιάντροπα εἶναι τὰ γήρατα !

ΦΕΡΗΣ

Αὐτὴ δὲν ἦταν ἀναιδής· κουτὴ μονάχα εὐρήκεις.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Φύγε καὶ ἄφησέ μ' ἐδῶ νὰ θάψω τὸν νεκρὸ μου.

ΦΕΡΗΣ

Φεύγω καὶ θάψω τὴν ἐσὺ, ποῦ εἶσαι κι' ὁ φονιάς τῆς.

Ἄλλὰ θὰ δώσῃς μιὰ φορὰ λόγος στοὺς συγγενεῖς τῆς·
 ἄνδρας δὲν θὰ εἶναι ὁ Ἄκαστος, ἂν κάποτε δὲν ἔλθῃ,
 νὰ τιμωρήσῃ ἄγρια τῆς ἀδελφῆς τὸν φόνος.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Λοιπὸν κατάρρα καὶ σ' ἐσέ, κατάρρα καὶ στήν μάννα,
Κ' οἱ θεοί, ἂν κ' ἔχετε παιδί, ἐν τούτοις θὰ γυρνάτε
χωρὶς παιδί. Στὸ σπίτι μου κανεῖς σὰς νὰ μὴν ἔλθῃ.
Κι' ἂν εἶναι καὶ μὲ κήρυκες νὰ παρνηθῶ τὸ σπίτι,
τὸ σπίτι ποῦ γεννήθηκα, βεβαίως θὰ τὸ κάμω.
Κ' ἐμᾶς ποῦ βρήκε ἡ συμφορὰ τῶρ' ἄς τὴν ὑποστούμε
καὶ ἄς τὸ πᾶμε στήν πυρὰ τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ μας.

ΧΟΡΟΣ

Ἄλλοίμονο, ἡ δόστρυχη, τὸ θῦμα αὐτὸ τῆς τόλμης.
Χαίρε, ὦ γενναία γυναῖκα, ἐσύ, χαίρε, ἐσὺ ἡ μεγάλη.
Εἶθε ὁ Χθόνιος Ἑρμῆς κι' ὁ Ἄδης νὰ δευχθῶνε
εὐνοϊκοὶ σὲ σένα. Καὶ ἂν ὑπάρχη ἐκεῖ κάτω
γιὰ τοὺς καλοὺς κάτι καλὸ πλεῖστορο ἀπ' τοὺς ἄλλους
εἶθε νὰ τῶχης σὺ ἡ καλὴ σὰν κάθεσαι στὸ πλάι
τῆς Περσεφόνης, γυναικὸς τοῦ Πλούτωνος στὸν Ἄδη.
(Ἐξέρχεται ἡ κηδεῖα βραδέως.)

Αἰὺλαία

ΠΡΑΞΙΣ Γ'

(Ἡ αὐτὴ σκηνογραφία. Ἀπὸ τὴν μεσαίαν θύραν
ἐξέρχεται ὁ θεράπων)

ΘΕΡΑΠΩΝ

Εἶδαν πολλοὺς τὰ μάτια μου στὸ σπίτι τοῦτο ξένους
κι' ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς στοῦ Ἀδμήτου τὸ τραπέζι
πάρα πολλοὶ ἐκάθισαν. Μὰ σὰν αὐτὸν τὸν ξένον
χειρότερον δὲν εἶδανε τὰ μάτια μου ὡς τώρα.
Ἄφου εἶδε πῶς ὁ Ἀδμήτος εἶχε νεκρὸν στὸ σπίτι,
αὐτὸς ἐν τούτοις τόλμησε νάρθῃ νὰ καταλύσῃ.
Ἐπειτα δὲν τὸν ἔφθασαν ἐκεῖνα ποῦ τοῦ πῆγα

νὰ φάῃ, ἀλλ' ἐξήγησε καὶ ἄλλα νὰ τοῦ φέροι.
Ἐπῆρε εἰς τὸ χέρι του τὸ ξύλινο ποτήρι
καὶ ἤρχισε μαῦρο κρασί νὰ πίνῃ ὡς ποῦ ἡ φλόγα
ἐπότισε τὸ σῶμά του καὶ τῶκαμε καμίνι.
Τότε μὲ μύρτα ἐπέτσιον ἡμέσωσ τὸ κεφάλι
καὶ ἤρχισε νὰ τραγουδῇ σὰν σκόλλος ποῦ οὐρλιάζει.
Διπλῆ τότε ἀκουρότανε ἡ μουσικὴ, στὸ σπίτι
γιατὶ ἐκεῖνος οὐρλιάζει, χωρὶς νὰ τὸνε μέλῃ
γιὰ τὴ δική μας συμφορὰ, ἐνῶ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι
ἐκλαίγαμε τὸν θάνατο τῆς δόστρυχης κυρὰς μας.
Ὅμως ἀπὸ τὸν ξένο μας ἐκρούσαμε τὴ λύπη,
γιατὶ ἔτσι διέταξε ὁ Ἀδμήτος σὲ ἄλους.
Καὶ ἔτσι ἐνῶ τώρα ἐγὼ φροντίζω μὲσ' στὸ σπίτι
γιὰ ἓνα ξένο, ποῦ ληστῆς θὰ εἶναι ἡ κακοδρῆς,
ἐκεῖνη πάει, χωρὶς ἐγὼ νὰ πάω ἀπὸ πίσω,
χωρὶς νὰ πιᾶσω μιὰ στιγμὴ, τὸ χέρι κοὶ νὰ κλάψω
ἐκείνην ποῦ γιὰ ἄλους μας μητέρα, ἀλήθεια, ἦταν.
Γιατὶ ἀπὸ πολλὰ κακὰ μᾶς ἔσωξε, μὲ γλύκα,
ὅταν περνοῦσε τὸν θυμὸ τοῦ Ἀδμήτου. Ἐγὼ δίκαιο
λοιπὸν νὰ τὸν σιχαίνωμαι τὸν ξένο μας ποῦ ἤρθε
μέσα σὲ τέτοιες συμφορές;

ΗΡΑΚΛΗΣ

(Ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν μεσαίαν θύραν κλονιζόμενος ἀπὸ τὴν
μέθην).

Ἐ, σὺ, γιατί τὰ μοῦτρα σου καταθασμένα, τᾶχεις;
Δὲν πρέπει ὁ δοῦλος σκυθρωπὸς νὰ δέχεται τὸν ξένο,
ἀλλὰ νὰ εἶναι πρόσχαρος. Ἐσὺ βλέπεις τὸν φίλο
τοῦ ἀφέντη σου ἐδῶ μπροστὰ καὶ μὲ κυτάξεις ἔτσι
μὲ πρόσωπο περίλυπο καὶ ζαρωμένα φρύδια,
σὰν νὰ σοῦ τρώγεται ἡ φυγὴ γιὰ κάποια ξένην ἔννοια.

"Ελα ἐδῶ κοντύτερα σοφώτερος τὰ γίνῃς,
Ξέρεις τί εἶδους πράγματα εἶνε τῶν θνητῶν; Βεβαίως
δὲν ξέρεις. Κ' ἔχεις δίκαιον ποῦ νὰ τὰ μάθῃς; "Ελα
λοιπὸν νὰκούσῃς. Ὁ θνητὸς μιὰ μέρα θὰ παθάνῃ
κι' οὔτε ὑπάρχει ἄνθρωπος νὰ ξέρῃ ἂν θὰ ζήσῃ
ὡς αὔριο. Γιατὶ κανεὶς δὲν ξέρει ποῦ πηγαίνει
ἢ Τύχῃ, κι' οὔτε ἤμπορεῖ μὲ τέχνη νὰ τὸ μάθῃ.
Τώρα λοιπὸν ποῦ τάρμαθες τῆς τύχης ἀπὸ μένα
κῦτταξε πῶς νὰ τὴν χαρῆς σήμερα τῆ ζωῆ σου
πίνε, καὶ τὰλλα ἄφησ' τα στὴν τύχῃ νὰ τὰ κάμῃ.
Τίμα καὶ τὴν γλυκύτερη θεὰ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους,
τὴν Κύπριδα, γιατ' ἡ θεὰ εἶναι καλὴ καὶ ἀκούει.
"Ὅλα τὰ ἄλλα ἄφησ' τα, καὶ ἀκουσέ μ' ἐμένα
γιατὶ μοῦ φαίνεται σωστὰ πῶς λέω, ἀλήθεια, λόγια.
Ξέχνα λοιπὸν τὴν λύπη σου κ' ἔλα νὰ πιῆς μαζί μου.
Γίνου ἀνώτερος ἐσύ, ἀπ' ὅλα αὐτὰ καὶ βάλε
στεφάνι στὸ κεφάλι σου. Δὲν ἔχω ἀμφιβολία
πῶς μὲ ποτήρια ἄφθονα τὴν λύπη σου θὰ διώξῃς
καὶ τὴν φροντίδα σου. Ἀφοῦ θνητοὶ ἔχουμε γίνεи,
πρέπει καὶ νὰ σκεπτόμεθα ὡσὰν θνητοί. Γιατ' ὅποιος
ὀλη του τὴν ζωὴ περνᾷ μὲ ζαρωμένα φρύδια
καὶ σοβαρός, μοῦ φαίνεται τοῦλάχιστον ἐμένα
πῶς δὲν περνᾷ ζωὴ αὐτός, μὰ συμφορὰ.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Τὰ ξέρω

πῶς εἶναι αὐτὰ ποῦ λές σωστὰ, μὰ τώρα δὲν εἶν' ὦρα
γιὰ γέλια καὶ γιὰ ὄρεξι.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Γιὰ μιὰ γυναῖκα ξένη
τόσῳ λυπᾶσαι! ὁ ἀφέντης σου καὶ ἡ κυρά σου ζοῦνε.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ζοῦνε; Τί λές; Τῆ συμφορὰ δὲν ξέρεις τοῦ σπιτιοῦ μας;

ΗΡΑΚΛΗΣ

"Ὁχι. Ἐκτός ἂν ψέμματα ὁ κύριός σου εἶπε.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Εἶναι πολὺ φιλόξενος, καὶ γιὰ νὰ μὴ λυπήσῃ
τὸν ξένο του.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Λέγε λοιπὸν τί συμφορὰ σὰς βρήκε;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Πήγαυε στὸ καλὸ ἐσὺ χαρούμενος. Οἱ ἄλλοι
ἐμαῖς ἄς τῆνε κλάψωμε τῆ συμφορὰ τοῦ ἀφέντη.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Δὲν φαίνεται ἀπ' τὰ λόγια σου νὰ πρόκειται γιὰ ξένον;

ΘΕΡΑΠΩΝ

"Ἄν ἦταν ξένος ὁ νεκρός, δὲν μ' ἔμελε νὰ βλέπω
ἐσένα νὰ γλεντᾷς ἐδῶ.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Βέβαια γιὰ ἕναν ξένο

δὲν ἔπρεπε νὰ μείνω ἐγὼ χωρὶς φιλοξενία.

ΘΕΡΑΠΩΝ

Δὲν εἶναι ξένος ὁ νεκρός. Εἶναι πολὺ δικός μας.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Πῶς; Πάει τέτοια προσβολὴ ὁ Ἄδμητος σὲ μένα
νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν ξένον του τῆ λύπη του;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Δὲν ἤλθες

τὲ μιὰ στιγμὴ κατάλληλη. Ἐμεῖς ἔχομε πένθος.

Δὲν βλέπεις μαῦρα ποῦ φορῶ, δὲν βλέπεις τὰ μαλλιά μου
κομμένα;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ποῖος ἐπέθανε; Μήπως παιδί κανένα

ἢ μήπως ὁ πατέρας του ὁ γέρος;
ΘΕΡΑΠΩΝ

Ὅχι, ξένα,

ἐπέθανε ἡ γυναίκα του.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Τί λές; Μὲ τέτοιο πένθος

στὸ σπίτι μὲ ἀδεχθήκατε;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ντραπότανε νὰ διώξῃ
τὸν ξένο ἀπὸ τὸ σπίτι του, ὁ Ἄδμητρος, σὺν ἤλθε.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ὦ ἄμοιρε, τί σπάνια γυναίκα ἐστερήθης!

ΘΕΡΑΠΩΝ

Ἐκείνη μόνο ἐχάθηκε; Ὅλοι εἴμαστε χαμένοι.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Εἶδα ἐγὼ τὰ μάτια σας γεμάτα δάκρυα, εἶδα
πῶς τὰ μαλλιά σας εἶχατε κομμένα. Μὰ ἐκεῖνος
μὲ ἐπεισε πῶς πέθανε κάποιος ἀπ' ἔξω ξένος.
Διὰ τῆς βίας μὲ ἐκράτησε στὸ σπίτι τὸ θλιμμένο,
καὶ ἄρχισα νὰ πίνω ἐγὼ, ἐνῶ αὐτὸς πενθοῦσε.

Τώρα μπορῶ νὰ κάθωμαι ἐγὼ στεφανωμένος
νὰ πίνω καὶ νὰ τραγουδῶ; Τὸ σφάλμα εἶναι δικό σου
ποῦ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα γι' αὐτὴν τὴν δυστυχία.

Καὶ τώρα ποῦ τὴν θάψανε; Ποῦ εἶναι νὰ τοὺς εὔρω;

ΘΕΡΑΠΩΝ

Στὸν δρόμο ποῦ στὴν Λάρισα πηγαίνει κατ' εὐθείαν
ἔξω ἀπ' τὰ προάστεια· ἐκεῖ θὰ ἰδῆς τὸν τάφο
ὄλον ἀπὸ ἄσπρο μάρμαρο, καλοπελεκημένον.

ΗΡΑΚΛΗΣ

ὦ σὺ κἄρδιά μου, ποῦ ἔκαμες τόσα καὶ τόσα ὡς τώρα,
καὶ χέρι ἐσύ, ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ δείξετε ποῖος εἶναι

ἐκεῖνος ποῦ ἐγέννησεν ἡ Ἀλκμήνη, ἀπὸ τὸν Δία
κάτω ἀπὸ τὴν Τίρυνθα, ἡ κόρη τοῦ Ἡλεκτρούνο.
Γιατὶ πρέπει νὰ σώσω ἐγὼ τὴν δύστυχη γυναίκα
ποῦ πρὸ ἐλπίου ἐπέθανε, καὶ νὰ τὴν φέρω πάλι
στὸ σπίτι της, στὸν Ἄδμητρο, καὶ χάρη νὰ τοῦ κάμω.
Τὸν μαυροφρονον θάνατον θὰ πάω νὰ προφθάσω
τὸν βασιλέα τῶν νεκρῶν, κάτω ἐκεῖ στὸν τάφο
ἔτοιμον τῶν θυμάτων του τὸ αἷμα νὰ βουρξήξῃ.
Κ' ἂν πέσω ἀπάνω του ἄξαφνα καὶ μὲ τὰ δαῖτά μου χέρια
καλὰ τὸν σφίξω, βέβαια κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ
νὰ μοῦ τὸν πάρῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ἂν πρῶτα δὲν ἀφήσῃ
ἀπὸ τὰ ματωμένα του πλευρά του τὴν γυναίκα.
Κι' ἂν ἀποτύχω, ἢ ὁ θάνατος δὲν ἔλθῃ νὰ ἀρπάξῃ
τὸ αἱματωμένο γλύκισμα, στὸν Ἄδη θὰ κατέδω
σ' τάνηλια βασιλεία τῆς Περσεφόνης κάτω
νὰ τὴν ζητήσω. Καὶ καμμιά ἀμφισβόλια δὲν ἔχω
πῶς θὰ τὴν φέρω γρήγορα τὴν Ἀλκίηστιν ἀπάνω
στὰ χέρια τοῦ συζύγου της νὰ τὴν παραδώσω.
ποῦ πρόθυμος ἐδέχθηκε στὸ σπίτι του τὸν ξένο
ἂν κ' εἶχε τέτοια συμφορὰ κ' ἐσκέφθηκε νὰ κρύψῃ
τόσῳ γενναῖο τὸν πόνο του, κανένα μὴ λυπήσῃ.
Ποῖος εἶναι πῶς φιλόξενος στῶν Θεσσαλῶν τῆ χώρα
κι' ἀπ' ὄλους ὅσοι κατοικοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα; Ὅμως
τόσῳ γενναῖος ἂν φάνηκε, ἀχάριστον δὲν βροῖκε.

(Ἐξέρχεται δεξιᾷ)

ΣΚΗΝΗ Β'

ΔΔΜΗΤΟΣ

(Εισέρχεται με την κεφαλήν προς τὰ κάτω καὶ πλησιάζων βλέπει ἔξω πρὸς τὴν θύραν τὸν πλόκαμον κρημασμένον εἰς σιμεῖον πένθους).

Ἄλλοίμονο! Ἄλλοίμονο! Τί μαύρη ἢ ἐπιστροφή μου καὶ μαύρη τοῦ ἀνακτόρου μου ἢ ὄψι! Ἄλλοίμονό μου!

Ἄλλοίμονο, ποῦ νὰ σταθῶ καὶ ποῦ νὰ πάω τώρα, καὶ τί νὰ πῶ; Καλλίτερα νὰ εἶχα κ' ἐγὼ πεθάναι!

Τί ἄτυχον μ' ἐγέννησεν ἡ μάνα μου! Ζηλεύω τοὺς πεθαμμένους, καὶ ἤθελα νὰ ἦμωνα μαζί τους. Δὲν θέλω οὔτε τὴν αὐγὴ νὰ βλέπω πιά, μὰ οὔτε στὴ γῆ ἀπάνω νὰ πατῶ τόσο ἀγαποῦσα ἐκείνην ποῦ μ' ἄρπαξεν ὁ θάνατος στὸν Ἄδη νὰ τὴν δῶσῃ.

ΧΟΡΟΣ

Προχώρησε, προχώρησε. Πήγαινε μέσ' στὸ σπίτι.

ΔΔΜΗΤΟΣ

Ἄλλοίμονο!....

ΧΟΡΟΣ

Ὁ πόνος σου τοὺς στεναγμοὺς ἀξίζει.

ΔΔΜΗΤΟΣ

ὦχ!

ΧΟΡΟΣ

Ἐέρω στὴν ὀδύνην σου πῶς εἶσαι βυθισμένος.

ΔΔΜΗΤΟΣ

Ἄλλοίμονο.....

ΧΟΡΟΣ

Μὰ οἱ στεναγμοὶ νεκρὸ δὲν ἀνασταίνουν.

ΔΔΜΗΤΟΣ

ὦ! ὦ!

ΧΟΡΟΣ

Εἶναι πολὺ σκληρὸν νὰ μὴν ξαναντικρύσῃς

μίας γυναίκας πρόσωπον ποῦ τόσο ἀγαποῦσε.

ΔΔΜΗΤΟΣ

Μοῦ ἐθύμισες τὸν πόνον ποῦ ξεσχίζει τὴν καρδιά μου.

Δὲν εἶναι ἄλλη συμφορὰ στὸν κόσμον πρὸ μεγάλης,

παρὰ νὰ χάσῃ τὴν πιστὴν γυναῖκά του. Στὸ σπίτι:

γυναῖκά μου καλλίτερα νὰ μὴν τὴν εἶχα φέσει.

Ζηλεύω τοὺς ἀνθρώπους ποῦ δὲν ἔχουσα γυναῖκα

οὔτε παιδιά. Μία ζωὴ, μονάχα ἡ δική τους,

καὶ ἂν χαθῆ, ὁ πόνος τῆς πάντα πρὸ λίγος εἶναι.

Ἄλλὰ νὰ βλέπῃ ἄρρωστα κανένας τὰ παιδιά του

καὶ τὸ κρεβάτι του ἔρημο τὸ νυφικόν, εἶναι λύπη

ἀδάσταχτη, ἐνῷ χωρὶς παιδιά μπορεί νὰ μείνῃ,

κ' ἐνῷ μπορούσε ἄγαμος νὰ ζήσῃ τὴ ζωὴ του.

ΧΟΡΟΣ

Μία συμφορὰ ἀδάσταχτη, ἀλήθεια μὰς εὗρήκα.

ΔΔΜΗΤΟΣ

Ἄλλοίμονο!....

ΧΟΡΟΣ

Τοὺς στεναγμοὺς σου παῦσε.

ΔΔΜΗΤΟΣ

Ἄλλοίμονό μου.

ΧΟΡΟΣ

Εἶναι βαρεὶά ἢ συμφορὰ καὶ ὁμῶς.

ΔΔΜΗΤΟΣ

ὦχ, ὠμένα!

ΧΟΡΟΣ

Κάμε ὀλίγη ὑπομονή, δὲν εἶσαι σὺ ὁ πρῶτος.....

ΔΔΜΗΤΟΣ

ὦχ!

ΧΟΡΟΣ

..., Ποῦ χάνεις τὴ γυναῖκά σου. Ὅλοι οἱ θνητοὶ ὑπαφέρουν, ὁ ἓνας μὴ συμφορὰ, ὁ ἄλλος πάλιν ἄλλην!

ΑΔΜΗΤΟΣ

ὦ λυπες ἀλησμόνητες, καὶ πένθη, μαε γιὰ ἐκείνους
 ποῦ ἀγαπημένους εἶχαμε καὶ ποῦ ἡ γῆ τοὺς πῆρε.
 Ποιὸς τάχα νὰ μ' ἐμπόδισα νὰ πέσω μέσ' στὸν τάφο
 νεκρὸς κ' ἐγὼ νάναπαυθῶ στὸ πλάϊ ἐκείνης ποῦ ἦταν
 στὸν κόσμο ἡ καλλίτερη γυναίκα; Δυὸ δ' Ἄδης
 ψυχὲς θὰ εἶχε ἀντὶ μιᾶς, πιστὰ συνηνωμένες
 ἀπὸ μιὰ πίστι ἀνίκητη, κ' ἡ δυὸ μαζί τῆ λίμνη
 τοῦ κάτω κόσμου ἀχώριστες μαζί θὰ τὴν περνοῦσαν.

ΧΟΡΟΣ

Ἐγὼ εἶχα κάποιον συγγενή, ποῦ εἶχεν ἓνα μόνο
 παιδί μέσα στὸ σπίτι του, ὁ Χάρος τοῦ τὸ πῆρε.
 Κι' ὅμως τὴν λύπη ὑπέφερα, ἂν κ' ἔμεινε μονάχος
 καὶ γέρος μὲ ἄσπρα πιά μαλλιά σκυμμένος ἀπ' τὰ χρόνια

ΑΔΜΗΤΟΣ

ὦ σπίτι μου, τὴν θύρα σου πῶς νὰ περάσω τώρα;
 πῶς θὰ τοὺς δῶ τοὺς τοίχους σου, ποῦχουν ἀλλάξει τώρα.
 Ἄλλοίμονο. Τί διαφορά! Μὲ πεῦκα τοῦ Πηλίου
 καὶ μὲ τραγοῦδια ἄλλοτε τοῦ γάμου μου ἐμπήκα
 κρατῶντας μέσ' στὰ χέρια μου τὸ ἀγαπημένο χέρι
 τῆς νύφης. Ἀπὸ πίσω μας πυκνὴ ἀχολουθία
 μ' ἄλλα τραγοῦδια ἐρχότανε, καὶ ὄλοι ἀπ' τὴν καρδιά τους
 μᾶς ἐμακάριζαν ἐμὲ κ' ἐκείνην ποῦ ἐχάθη
 γιὰτὶ κ' οἱ δύο εὐγενεῖς κ' ἀπὸ γενιὰ μεγάλη
 ἐνώναμε τὴν τύχη μας. Τώρα οὔτε τραγοῦδια,
 οὔτε χαρὲς ὑμεναίου πιά, μὰ στεναγμοὶ καὶ θρήνοι.
 Καὶ ὄχι ἄσπρα πέπλα. Πένθημα στολίδια μὲ προπέμπουν
 στὸ νυφικὸ δωμάτιον, ποῦ ἐρήμωσεν ὁ Χάρος.

ΧΟΡΟΣ

Μέσα στὴν εὐτυχία σου ἢ συμφορὰ σ' εὗρηκε
 ἐνῷ δὲν τὴν περίμενες. Σὺ ὅμως ζῆς ἀκόμα

καὶ ἀναπνέεις. Ἐπέθανε ἐκείνη καὶ σ' ἀπῆγει
 μὲ ὅλες τῆς ἀγάπες τῆς. Τί τάχα νὰ βάλεις
 σ' αὐτό; Δὲν εἶσαι μόνος σου. Κι' ἄλλοι πολλοὶ ὡς τώρα
 ἔχασαν τῆς γυναϊκῆς των.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ἡ τύχη τῆς νομίζω
 ἀπ' τὴ δική μου πῶς καλὴ, πῶς εἶναι, ἂν καὶ τῷ ὄντι
 ἔτσι δὲν φαίνεται. Αὐτὴ ἐσώθηκε ἀπ' τοὺς πόνους
 κι' ἀπὸ τῆς λύπης, κ' ἐνδοξὸν εὗρηκε τέλος. Ὅμως
 ἐγὼ ποῦ ἐσώθηκα ἀπ' τὸν θάνατον δὲν πρόπει
 νὰ ζήσω τώρα μόνος μου, γιὰτὶ καλὰ τὸ νοιώθω
 ὅτι θὰ εἶναι θλιβερὴ στὸ μέλλον ἡ ζωὴ μου.
 Πῶς νὰ τολμήσω τώρα πιά νὰ μπῶ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι,
 ποιὸς τώρα θὰ μὲ ὑποδεχθῆ καὶ θὰ μὲ χαιρετίσῃ,
 μὲ λόγια γλυκομιλητά; Ποῦ νὰ στραφῶ; Ἐρημία
 εἶναι παντοῦ, μέσα στὸ σπίτι τώρα
 καὶ θὰ μὲ διώχνει, ἔρημο τὸ νυφικὸ κρεββάτι,
 ἔρημο καὶ τὸ κάθισμα ποῦ ἐκάθητο ἐκείνη.
 Παντοῦ ἀταξία καὶ μόνωσις, κ' ἐμπρὸς στὰ γόνατά μου
 μὲ κλάμματα θὰ πέφτουνε τὰ ὄρφανὰ παιδιὰ μου
 κ' οἱ δοῦλοι τὴν κυρία τους θὰ κλαῖν τὴν πεθαμμένη.
 Αὐτὰ μέσα στὸ σπίτι μου μὲ περιμένουν. Ἐξῶ
 θὰ βλέπω καὶ θὰ λαχταρῶ τοὺς ἄλλους ποῦ θὰ ζοῦνε
 μὲ τῆς γυναϊκῆς τους. Γιὰτὶ ἡ ὀμήλικες μ' ἐκείνην
 θὰ μοῦ σπαράξουν τὴν καρδιά. Καὶ οἱ ἐχθροὶ θὰ ποῦνε
 «Νὰ ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἤθελε ὁ ἴδιος νὰ πεθάνῃ
 καὶ ζῆ μὴν ἄτιμη ζωὴ, ἀφοῦ ἀπὸ ἀνανδρία
 ἔδωσε τὴν γυναϊκά του στὸν τόπο του. Εἶναι ἄνδρας
 αὐτός, ποῦ τώρα ἐχθρεύεται καὶ τοὺς γονεῖς του ἀκόμη,
 γιὰτὶ δὲν ἔδεχθήκανε γιὰ καῖνον νὰ πεθάνουν;»

Αυτήν τὴν φήμη, ἐκέρδισα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν λύπη.
Γιατὶ λοιπὸν καλλίτερα νὰ ζῶ, ἀφοῦ θ' ἀκούω
τὰ λόγια τὰ φαρμακερὰ κοντὰ στή συμφορά μου :

ΧΟΡΟΣ

Μὲ τὴν βοήθεια τῶν Μουσῶν ἐπέταξα στὰ ὄψι,
τῆς ἐπιστήμης, κ' ἔμαθα πολλά, ἀλλὰ δὲν ἤδρα
τίποτε δυνατώτερον ἀπ' τὴν Ἀνάγκη. Οὔτε
γι' αὐτὴν ὑπάρχει φάρμακον κανένα στῆς σάνιδες
τῆς Θράκης ποῦ ἔγραψε ὁ Ὀρφεὺς ἀπάνω τί γιαιτρεῦει
τὸ σῶμά μας καὶ τὴν ψυχή. οὔτε σὲ ὅσα ὁ Φοῖβος
στοὺς Ἀσκληπιάδας ἔδωκε νὰ πολεμοῦν τοὺς πόνους
καὶ νὰ βοηθοῦνε τοὺς θνητοὺς. εἶναι ἡ θεὰ ἢ μόνη,
ποῦ οὔτε ἀκούει στοὺς βωμοὺς οὔτε ἀγάλλματα ἔχει
οὔτε καὶ θέλει τάμματα. Εἴθε, ὦ θεὰ μεγάλη,
νὰ μὴ μᾶς ἔλθῃς στὴ ζωὴ χειρότερη, ἀπὸ τώρα.
Γιατὶ ὁ Ζεὺς ἐκτελεστὴ στὰς ἀποφάσεις σ' ἔχει.
Ἐσὺ ἔχεις τὴν δύναμι σίθερα νὰ δαμάζῃς
καὶ τίποτα δὲν σέβεται ἢ ἄγρια θέλησὶς σου
Καὶ σένα τώρα, Ἄδμητε, μέσ' στοὺς γεροὺς δεσμούς της
σ' ἐτύλιξε. Ὑπόμεινε. Γιατὶ τὰ δάκρυά σου
πίσω δὲν θὰ σοῦ φέρουνε ἐκείνην ποῦ ἐχάθη.
Σκέψου ὅτι καὶ τῶν θεῶν τὰ νόθα κατεδαίνουν
στὸν Ἄδη. Ἐκείνη ἦτανε ἀγαπητὴ σὲ ὄλους
καὶ ὅταν ζοῦσε, ἀγαπητὴ καὶ πεθαμμένη θὰ εἶναι.
Γιατὶ πραγματικῶς ἐσὺ γιὰ σύζυγον ἐπῆρες
τὴν πλέον εὐγενέστερην γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ κόσμου.
Μήτε πῶς εἶναι ὁ τάφος της σὰν ἄλλοι, νὰ νομιζῃς
ἀλλὰ θὰ ἔχῃ τῆς τιμῆς ποῦ οἱ θεοὶ μας ἔχουν
καὶ θὰ εἶναι ἀντικείμενον τοῦ σεβασμοῦ τῶν ξένων.
Ὅλοι περνῶντας ἀπὸ ἐκεῖ θὰ λένε, «Αὐτὴ ἡ γυναῖκα

πέθανε γιὰ τὸν ἄνδρα της, καὶ τώρα εὐτυχομένη
ζῆ μὲ τοὺς μάκαρας θεοὺς. Χαῖρε, ὦ θεὰ, καὶ εἴθε
τὴν εὐτυχία καὶ σὲ μᾶς νὰ δώσῃς! Μὲ τὰ λόγια
αὐτὰ θὰ χαιρετίζεται ὁ τάφος της. Ἀλλ' ὅμως
μοῦ φαίνεται ὁ Ἡρακλῆς πῶς εἶναι αὐτὸς ποῦ φθάνει.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Οἱ αὐτοί.—ΗΡΑΚΛΗΣ

(Ὁ Ἡρακλῆς υποβαστάζει μίαν γυναῖκα σκεπασμένην μὲ πέπλον).

* ΗΡΑΚΛΗΣ

Στὸν φίλον πρέπει, Ἄδμητε, τίποτα νὰ μὴν κρύβῃς
μέσα στὰ βράθῃ της ψυχῆς, καὶ ἐλεύθερα νὰ λέγῃς
τί σοῦ συμβαίνει. Μία φορὰ ποῦ εὐρέθηκα κοντὰ σου
εἶχα καὶ τὴν ἀξίωσιν νὰ θεωροῦμαι φίλος
στὴ συμφορά σου. Ἀλλὰ ἐσὺ μοῦ ἔκρυψες πῶς ἔχεις
μέσα στὸ σπῆτι σου νεκρὰν τὴν Ἀλακῆστιν, κ' ἐδέχθῃς
νὰ μὲ ξενίσῃς, λέγοντας πῶς δὲν εἶναι δικός σου
ὁ ἄνθρωπος ποῦ πέθανε, ἀλλὰ εἶναι κάποιος ξένος.
Κ' ἐγὼ ἀφοῦ ἐστεφάνωσα μὲ ἄνθη τὸ κεφάλι
σπονδὰς ἕκαμα στοὺς θεοὺς, σὲ λυπημένο σπῆτι.
Παραπονοῦμαι ποῦ σ' ἐμὲ ἐφέρθῃς σὰν εἰς ξένον,
ἀλλὰ δὲν θέλω πρὸ πολὺ νὰ σὲ λυπήσω τώρα.
Ἄκουσε ὅμως τί ἐδῶ μὲ κάνει νὰ γυρίσω.
Πᾶρε τὴν γυναῖκα αὐτὴν καὶ νὰ μοῦ τὴν φυλάξῃς
ὡς νὰ γυρίσω ἀπ' τῶν Θρακῶν τὴν χώρα ποῦ πηγαίνω
νὰ πάρω ἐκεῖνα τᾶλογα ποῦ τῶν Βιστόνων ἔχει
ὁ βασιλεὺς στὸ ἄρμα του, ἀφοῦ θὰ τὸν σκοτώσω.
Ἄν τύχῃ—ὃ μὴ γένοιτο—νὰ μὴν τὸ ἐπιτύχω
καὶ δὲν γυρίσω, πᾶρε τὴν, γιὰ δούλαν μέσ' στὸ σπῆτι.
Ἀλήθεια, ἐκοπίασα πολὺ γιὰ νὰ τὴν πάρω.

Σε κάποιο αγώνα έτυχα, που ήτανε βραβεία
 αξια για τους νικητές. Από αυτόν την πήρα
 για έπαθλον της νίκης μου. Οί νικηταί του δρόμου
 έπαιρναν άλλογα. Αυτοί που ένίκησαν στην πάλη,
 και στην πυγμή, αγωνίσματα πιο δύσκολα, κοπάδια
 έπαιρναν βώδια, μα και μια γυναίκα παραπάνω.
 "Αφού λοιπόν εύρέθηκα τυχαίως στους αγώνας
 κ' ένίκησα, δεν ήθελα τέτοιο βραβείο ν' αφήσω.
 Πάρ' την λοιπόν και φρόντισε γι' αυτήν. Γιατί δεν είναι
 γυναίκα που να εκλεψα. Μου έστοίχισε ή νίκη.
 "Ίσως και σὺ με τον καιρό θα με ευχαριστήσης.

ΔΑΜΗΤΟΣ

Ούτε από περιφρόνησι ούτε για έχθρὸ σ' επήρα
 και σουκρυφα της άμοιρης γυναίκας μου την τύχη.
 "Αλλά στις τόσες λυπές μου ακόμα μία λύπη
 θα ήτανε να σ' έδλεπα σ' άλλον να πας να μείνεις.
 "Ήταν για μένα αρκετόν να κλαίω τή συμφορά μου.
 "Όσο για την γυναίκα αυτή, θα σε παρακαλέσω
 σε ένα άλλον Θεσσαλόν να τήνε δώσης, σε ένα
 που να μὴν έπαθε κι' αυτός ετι εγὼ έχω πάθει.
 "Έχεις εὐ φίλους πολλούς Φεραίους, μὴ θελήσης
 να ζωντανεύη ή ανάμνησις της συμφοράς μου. Είναι
 αδύνατον, στο σπίτι μου βλέποντας την γυναίκα
 να μείνω αδάκρυτος. Με φθάνει ή λύπη που βαραίνει
 την πονεμένη μου ψυχή. Κ' έπειτα πῶς να θρέψω
 μια νέα γυναίκα μέσα εδῶ, γιατί γυναίκα νέα
 απ' τὰ στολίδια φαίνεται κ' απ' τὰ φορέματά της.
 Που να την βάλω; Βέβαια μέσα στους άνδρες εχι.
 Πῶς μέσ' στους νέους ήμπορει άγνή αυτή να μείνη;
 Δέν είναι εύκολο, Ηρακλή, τον νέον να συγκρατήσης

κι' εγὼ για τὸ συμφέρον σου φροντίζω. "Η να την βάλω
 μέσα εις τὸ δωμάτιον της πεθαμένης: Τότε
 πρέπει και τὸ κρεβάτι της εκείνης να της δώσω.
 "Αλλά διπλή κατακραυγή φοβοῦμαι πῶς θα μ' εὔρη,
 πρώτον κανείς από τον λαόν μὴν πῆ ετι προδίδω
 αυτήν που με ευεργέτησε, αν μοιρασθῶ με άλλην
 την κλίνη μου, και δεύτερον κι' αυτή ή πεθαμμένη.
 Και ξέρεις πόσον αξια του σεδασμου μου είναι.
 Πρέπει βεβαίως με φρόνησιν να ενεργῶ.

(Πρὸς την γυναίκα)

Σὺ ὅμως

ἔποια κι' αν εισαι μάθε το. Μοιάζεις πολὺ μ' εκείνην,
 έχεις τὸ ἴδιο ανάστημα και την μορφή την ἴδια
 της άμοιρης "Αλκήστιδος. "Αλλοίμονο, λυπήσου
 και πάρτην απ' τὰ μάτια μου να μὴν την βλέπω, εμπρός μου.
 Εὐν' αρκετή ή δδύνη μου, μὴ μου προσθέτεις κι' άλλην.
 την βλέπω και μου φαίνεται πῶς βλέπω την δική μου,
 και μου βραγίζεται ή καρδιά και τρέχουνε τὰ μάτια
 ποτάμι. "Ω τί άτυχος που εἶμαι! Πῶς την νοιώθω
 ετι την πίκρα στην ψυχή του πένθους μου!...

ΧΟΡΟΣ

Βεβαίως

εγὼ δέν ήμπορῶ να πῶ πῶς εισαι ευτυχισμένος.
 "Αλλ' ὅμως με ὑπομονή πρέπει να υποστοῦμε
 ετι μας δίνουν οί θεοί.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Πῶς ήθελα να ειχα
 τόση μεγάλη δύναμι να πάω στον κάτω κόσμο
 να πάρω την γυναίκα σου κ' εδῶ να σου την φέρω!

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ξέρω καλά πώς τὸ ἔθελες. Μὰ πὼς αὐτὸ νὰ γίνῃ ;
Δὲν ζωντανεύουν οἱ νεκροί, τὸ φῶς δὲν ξαναβλέπουν.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Στὴ λύπη μὴν ἀφήνεσαι. Ὑπομονὴ νὰ κάμῃς.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Εἶν' εὐκόλες ἢ συμβουλές, δύσκολο νὰ ὑποφέρῃς.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μήπως κερδίζεις τίποτα μὲ κλάμματα ;

ΑΔΜΗΤΟΣ

Τὸ ξέρω.

κ' ἐγώ, ἀλλ' ἔμωσ μὲ τραβᾷ ἡ λύπη ἄθελά μου.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἔ, βέβαια, ἡ ἀγάπη μας γιὰ ἐκεῖνον ποῦ πεθαίνει
μᾶς φέρνει δάκρυα.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη μὲ σκοτώνει.
ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ ὅσον λέγω

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἄλγθεια.

σπανία γυναῖκα ἔχασες. Ποῖος λείπει τὸ ἐναντίον ;

ΑΔΜΗΤΟΣ

Δὲν ἔχει πιά ἡ ζωὴ γιὰ ἐμὲ καμμιά χαρά.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ὁ χρόνος

τὴ λύπη σου σιγὰ σιγὰ θὰ τὴν γλυκάνῃ. Τώρα
εἶναι ἀπάνω στὴν ὀρμή.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ἄλγθεια ἂν ὁ χρόνος
ποῦ λέγεις εἶναι ὁ θάνατος.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μία γυναῖκα ἄλλη
καὶ νέος γάμος θάρθουνε τὴ λύπη σου νὰ παύσουν.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Σιώπησε ! Σὺ ἐτόλμησες νὰ πῆς αὐτὰ τὰ λόγια :

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μὰ τί ; Ποτὲ δὲν σκέπτεσαι νὰ παντρευτῆς ; Ἢ μείνῃς
χῆρος γιὰ πάντοτε :

ΑΔΜΗΤΟΣ

Καμμιά γυναῖκα δὲν ὑπάρχει
ποῦ νάρθῃ τὸ κρεβάτι μου νὰ μοιρασθῇ μαζί μου.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Τί περιμένεις ἀπ' αὐτὸ νὰ ὠφεληθῇ ἡ νεκρὴ σου :

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ὅπου κι' ἂν εἶναι τῆς χρωστῶ νὰ τὴν τιμῶ.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Δὲν λέω

βέβαια εἰς' ἀξιέπαινος. Ἄλλ' ἔμωσ εἶναι τρέλλα.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Βέβαια εἰμ' ἀξιέπαινος. Ποτὲ δὲν θὰ ἐνομάσῃς
γαμπρὸ ἐμένα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Σ' ἐπαινῶ βεβαίως γιατί εἶσαι
πιστὸς εἰς τὴν γυναῖκά σου.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ἄν τὴν προδώσω κάποτε, νὰ μὴ σώσω νὰ ζήσω,
ἂν καὶ ἐκεῖνη τώρα πιά δὲν ζῆ γιὰ νὰ μ' ἀκούσῃ

ΗΡΑΚΛΗΣ

Δέξου τὴν τώρα αὐτὴν ἐδῶ στὸ εὐγενικό σου σπίτι.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ὅχι. Εἰς τὸν πατέρα σου τὸν Δία σὲ ὀρκίζω.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἄν δὲν τὸ κάμῃς, πρόσεξε, γιατί εἶν' ἁμαρτία.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ἄλλ' ἂν τὸ κάμω τὴν καρδιά θὰ μοῦ τὴν τρώῃ ἡ λύπη.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἵπάκουσε· σὲ σπίτι σου ἴσως σ' εὐρῆ εὐτυχία.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Εἶθε νὰ μὴν τὴν ἔφερνες ποτὲ ἀπ' τοὺς ἀγῶνας
βραβεῖο τὴν γυναῖκα αὐτή.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ὅταν ἐγὼ νικήσω
εἶναι σὰν νὰ ἐνίκησες κ' ἐσύ.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Καλὸς ὁ λόγος,

ἀλλὰ ὅμως ἢ γυναῖκα αὐτὴ ἄς φύγη.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ναί, θὰ φύγη,

ἂν πρέπη. Ἄλλὰ κύτταξε πρῶτα ἂν πρέπη.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Πρέπει,

ἐκτὸς ἂν ἐναντίον μου θυμώσης.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἐπιμένω,

καὶ γιὰ νὰ ἐπιμένω ἐγὼ θὰ πῆ πῶς κάτι ξέρω.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ἄφου τὸ θέλεις ἄς γενῆ. Ἄλλὰ αὐτὸ ποὺ κάνεις
διόλου δὲν μοῦ εἶναι εὐχάριστον.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μπορεῖ νάρθῃ μιὰ μέρα
ποῦ ἴσως θὰ μ' εὐγνωμονῆς. Ἵπάκουσέ με τώρα.

ΑΔΜΗΤΟΣ

(Πρὸς τοὺς δούλους)

Πηγαίνετε τὴν μέσα σεις, ἀφου πρέπει νὰ γίνη.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ἄ, δὲν τὴν ἐμπιστεύομαι στοὺς δούλους τὴν γυναῖκα.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Τότε, ἂν θέλῃς, μόνος σου ὁδήγησέ τὴν μέσα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ὅχι· ἐγὼ σὲ χέρια σου θὰ σοὶ τὴν παραδώσω.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Δὲν τὴν ἀγγίξω. Μόνη, τῆς μπορεῖ νὰ μῆν σὲ σπίτι.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Στὸ χέρι σου τὸ θεῖο μπορῶ νὰ σοὶ τὴν δώσω.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ποῦ μὲ βιάζεις κάτι τι νὰ κάμω ποὺ δὲν θέλω.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μὴν τὴν φοβάσαι. Ἄπλωσε τὸ χέρι νὰ τὴν πιᾶσῃς.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Νά το τὸ χέρι μου λοιπόν, τὰ μάτια ἄλλοῦ γυρίζω
σὰν τῆς Γοργόνας νάκοβα τὴν κεφαλῆ.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Τὴν ἡῦρες :

ΑΔΜΗΤΟΣ

Τὴν ἡῦρα.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Κράτα τὴν καλά. Καὶ θάρθῃ μιὰ ἡμέρα
ποὺ θὰ τὸ πῆς καὶ μόνος σου πῶς ἦτανε γενναῖος
ὁ γυῖος τοῦ Διός, ὁ ξένος σου. Γιὰ κύτταξέ τὴν τώρα.

(Τῆς ἀφαιρεῖ τὸν πέπλον)

καὶ ἰδὲ ἂν τῆς γυναίκας σου μοιάζει πολὺ.

Ἢ λύπη τὴν θέσι τῆς παραχωρεῖ στήν εὐτυχία.

ΑΔΜΗΤΟΣ

(Στροφεόμενος καὶ βλέπων)

Θεοὶ μου !

Τί νὰ εἰπῶ. Ἀνέλπιστο εἶναι αὐτὸ τὸ θαῦμα !

Εἶναι ἢ γυναῖκα μου αὐτὴ ποὺ βλέπω, ἢ εἶναι πλάνη,
ποὺ μοῦ τὴν στέλνουνε οἱ θεοὶ γιὰ νὰ μὲ ξεγελάσουν :

ΗΡΑΚΛΗΣ

Ὅχι· εἶν' ἢ γυναῖκα σου αὐτὴ ποὺ βλέπεις.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Μήπως
είναι κανένα φάντασμα από τον κάτω κόσμο :

ΗΡΑΚΛΗΣ

"Όχι, δεν είναι ο ξένος σου κανένας μάγος.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Είναι
λοιπόν αυτή η γυναίκα μου που έθαψα πρό δλίγου :

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μην άμφιδάλεις. "Αν κ' εγώ ο ίδιος δεν θαυμάζω,
πώς θυσπιστείς στην τύχη σου.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Μπορώ να την άγγιζώ,
να της μιλήσω, ήμπορώ σαν νάταν ιδική μου,
γυναίκα πάλι ζωντανή :

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μπορείς να της μιλήσης,
άφου έχεις ό τι επιθυμείς τόσο πολύ.

ΑΔΜΗΤΟΣ

"Ω μάτια,
και σώμα της γυναίκας μου άγαπημένα, πάλι
σάς έχω, ενώ δεν ήλπιζα, να σας ιδώ ποτέ μου!

ΗΡΑΚΛΗΣ

Τά έχεις, εΐθε άπ' τους θεούς κανείς να μη ζηλέψει.

ΑΔΜΗΤΟΣ

"Ω του μεγάλου μας Διός ευγενικό βλαστάρι,
εΐθε να είσαι ευτυχής και να σε προστατεύη
ο πατέρας που σ' εγέννησε. Γιατί εσύ μονάχος
την τύχη μου μετέβαλες. "Αλλ' όμως άπ' τον "Αδγ
πώς την επήρες και στο φώς την έφερες του κόσμου ;

ΗΡΑΚΛΗΣ

"Πάλαιφα με τον Θάνατον, όπου τήνε κρατούσε.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Και που έφυγαν ο άρχών αυτός :

ΗΡΑΚΛΗΣ

Στον τάφο της άπάνω
ήμουν κρυμμένος, ώρμησα την άρπαξε στα χέρια....

ΑΔΜΗΤΟΣ

"Αλλά γιατί σιωπηλή στέκει :

Γιατί δεν πρόπει
ν' ακούσης την φωνή της πριν να γίνουν αί θυσία:
εις τους θεούς του "Αδου, πριν περάσουν τρεις ήμέρες.
"Αλλά στο σπίτι παρέ την δίκαιος έπως είσαι,
και εις το μέλλον, "Αδμητε, να είσαι ευσεδής στους ξένους.
Και τώρα χαιρε. Φεύγω εγώ να κάμω ό,τι όφελω,
και ό,τι μου επέβαλε, του βασιλέως Σθενέλου
ο γυιός.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Μείνο μαζί μας, κάθησαι μαζί μας να δειπνήσης.

ΗΡΑΚΛΗΣ

"Άλλοτε μένω. Βιάζομαι να φύγω τώρα.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Εΐθε

να επιτύχης, γρήγορα να έλθης πάλι πίσω.
Στη χώρα και στο κράτος μου προστάζω οι πολίται
να χαιρετίσουν με χορούς την ευτυχία μου όλοι,
και να προσφέρουν στους βωμούς την κνίσσα από ταύρους.
Γιατί για μας άνέτειλαν καλύτερες ήμέρες
άπό της πριν. Εΐμαι ευτυχής τώρα, και δεν το άρνούμαι.

ΧΟΡΟΣ

Με χίλιους τρόπους φαίνεται ή ισχύς των άθανάτων
κ' είναι πολλά τάνέλπιστα, που οι θεοί μας στέλνουν.
Δεν γίνεται ό,τι βέβαιον νομίζομεν. Και όμως
βρίσκει τον τρόπο ο θεός τάνέλπιστα να κάμη.
"Έτσι και στής "Αλκήστιδος τον θάνατον συνέδγ.

(Αύλαιά)

ΙΑΤΡΙΚΑ

ΕΙΔΙΚΗ ΝΟΣΗΛΕΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ, υπό Α. Στρέιπελ, καθηγητού διευθυντού της Ιατρικής κλινικής του εν Breslau Πανεπιστημίου. Έξελιχθησθεσία εκ της τελευταίας 10ης εκδόσεως του Γερμανικού προτύπου υπό Α. Καλλιβακά και Θ. Βαρούνη, όφρηγτων Έδν. Παν. Μετ' εικόνας. Τόμος 8. Έκδοσις 1908. Δρ. 50.—

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΛΗΡΟΝΤΕΣ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΣΙΑΠΡΗΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ έτηροσμένη, υπό Gaston Lyon. Μεταφρασθείσα εκ της τελευταίας εκδόσεως υπό Ι. Καραβία, Ι. Παπαρσσιέλου, Ι. Αραβίου και Α. Καλλιβακά Ιατρού. Τόμ. 2. σελ. 2000 Δρ. 30.—

ΦΘΙΣΙΣ. Ή φθίσις είνε μεταδοτική. Ή φυματίσις και ό άλλουκοιλίμορς-Πώς δύναται τις να άποφυγή την φθίσιν.-Θεραπεία. ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ. Όξεις άρθρικής εις ρευματισμός. - Χρόνιος ρευματισμός.-Μήχιος ρευματισμός. -Επιπλοκαί.-Θεραπεία. Α-Υ-ΠΝΙΑ. Νευρική άπνία.-Άδυναμία νευροσθενικός.-Υπνωτικά τανα φάρμακα.-Θεραπεία. ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΣ. Μορφαί της δυσκοιλίότητος. -Κίνδυνος και συνέπειαι.-Θεραπεία. ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΚΑΡΔΙΑΣ. Περικαρδίτις.-Μυοκαρδίτις.-Άθηρωμάτωσις.-Παλμοί.-Θεραπεία. ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΑΙΜΑΤΟΣ (Άναμία, Χλωρώσις κτλ.) Θεραπεία.

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΛΗΡΟΝΤΕΣ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΝΕΥΡΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ. Νοσήματα των νευρών. - Παραλύσεις Σπασμοί. - Νευραλγία. - Άναίσθησία.-Συνολοκαί.-Θεραπεία. ΒΛΕΝΝΟΡΡΟΙΑ. Ή βλεννώροισ εις τόν άνδρα και εις την γυναίκα.-Επιπλοκαί.-Θεραπεία. ΣΥΦΙΛΙΣ. Πώς μεταδίδεται. -Τό σκληρόν έλκος. - Β' περιόδος.-Γ' περίοδος.-Στοιματίτις.-Θεραπεία. ΑΥΝΑΝΙΣΜΟΣ. Αίτια.-Μέσα θεραπείας.-Άνάλογα νοσήματα. ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ. Άνικανότης ψυχολογική.-Άνικανότης εκ καταχρήσεων.-Θεραπεία. ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ. Ιστορία.-Συμπτώματα.-Έξελίξις. - Θεραπεία. ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΣ. Συμπτώματα.-Μεταδοτικότητα.-Θεραπεία. Legrain Δρ. 70

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΝΔΡΟΥΤΤΟΣ (ΤΟ ΚΑΜΙ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ) Χ. Άννίνου. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΤΣΙΡΙΝΗΣ Ο ΚΡΕΜΑΙΝΗΣ, Η. Οικονομοπούλου. Η ΟΔΟΚΑΥΤΟΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΚΑΔΙΟΥ υπό Ι. Κονδύλακη. Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ υπό Γ. Τσοκοπούλου. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑΡΣΣΕΙΑ υπό Ι. Πετρουνάκου. Η ΑΔΙΣΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ, ΟΙ τρεις Πύργοι κτλ. υπό Π. Δημητριάδοπούλου. Ο ΚΑΤΣΙΑΝΤΩΝΗΣ υπό Χρ. Χρηστοβασιλή. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΠΑΡΑΙΟΔΟΣ, υπό Δ. Καλογοροπούλου, Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ υπό Γ. Άσπρη. ΡΟΔΙΟΡΚΙΑ ΚΑΙ ΑΔΙΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΙΣ υπό Γ. Τσοκοπούλου. ΡΟΔΙΟΡΚΙΑ ΚΑΙ ΕΒΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ Ε. Παντιλλίδου. Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΥΝΗ υπό Σπ. Ποταμιάνου. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΙΑΚΟΣ υπό Τημ. Μωρατίνη.

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΛΗΡΟΝΤΕΣ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

Η ΑΔΙΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ Γ. Φραγκοκώδη. Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΩΝ ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΟ Γ. Άντωνοπούλου. ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1878 υπό Ίδομενούς Στρατηγισπούλου. Η ΕΝΔΟΣΟΣ ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΪ υπό Άνδρόου Στράτου. ΟΙ ΘΟΥΛΑΓΡΟΚΤΟΝΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΙΣ υπό Ε. Ευστρατιάδου. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ υπό Γ. Τσοκοπούλου. ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΟΥΔΑΝΗΣ υπό Γ. Τσοκοπούλου. ΣΟΥΛΙΟΤΕΣ ΚΑΙ ΑΙΛΙΑΡΕΙΣ υπό Χρ. Χρηστοβασιλή. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑ-ΙΣΚΑΚΗΣ υπό Γ. Τσοκοπούλου. Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΘΟΓΡΩΝΗΣ υπό Χρ. Χρηστοβασιλή. Η ΓΡΑΜΒΟΥΣΙΑ υπό Ίωάν. Κονδύλακη. ΡΗΓΑΖ Ο ΦΕΡΡΑΙΟΣ υπό Γ. Τσοκοπούλου. Ο ΑΔΡΑΟΣ ΒΥΡΩΝ υπό Θεοδ. Γ. Κυριακού.

ΝΟΜΙΚΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΟΜΙΚΕΣ καταρτισθέντες υπό Γ. Διοβρονιάτου, δικηγ. όφρηγ. εν τή Πανατ. Πολιτική Δικονομία (έκδοσις Β') Δρ. 22.— Έπιτομή Νομοθεσία (έκδοσις Β') Δρ. 15.— Διπλωματική και Προξενική Νομοθεσία Δρ. 7.— Έπίτομη Πολιτικός ΚΟΜΙΣ Δρ. 8.— Χαρτοσημον Δρ. 4.— Έλληνικά Συντάγματα Διευ. Έλεγχος, Δημ. Χρέος, Μονοπολία Δρ. 4.— Φορολογία κτηνών Δρ. 2.— Ποινική Δικονομία (έκδοσις Β') Δρ. 15.— Ποινικός Νόμος (έκδοσις Β') Δρ. 13.— Διοικητική Έκτελεσις Δρ. 4.— Φορολογία έπιτηδεμάτων Δρ. 2.— Στρατ. και Ναυτ. Ποινική Νομοθεσία Δρ. 4.— Έλληνική Έκκλησία Δρ. 3.— Δικαστικός Οργανισμός Δρ. 4.— Άστικοί Νόμοι Δρ. 13.50— Έλεγαικών Συνεδρίων, Δημόσιων Λογιστικών, Συντάξεις Δρ. 6.— Δημιουργική Νομοθεσία Δρ. 3.— Όδοποιία, Οικοδόμ. πόλεων, Δημ. Έργα Δρ. 4.— Τελωνιακή Νομοθεσία Δρ. 3.— Γενικόν Εφετηρίων Δρ. 3.— Το όλον Δρ. 141.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΛΗΡΟΝΤΕΣ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΣΥΣΤΗΜΑ ΡΩΜΑ-ΓΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, υπό Bernard Windscheid κατά μετάφραση Άθανασίου Άγγυροσού, δικηγόρου Δρ. 60.— Τόμος Α'. Γενικά Άρχαί Δρ. 14.— Β'. Έπιτηδεμάτων Δίκαιον Δρ. 12.— Γ'. Ένοχικόν Δίκαιον, μέρος α'. Δρ. 11.— Δ'. Ένοχικόν Δίκαιον, μέρος β'. Δρ. 12.— Ε'. Οικογενειακόν Δίκαιον Δρ. 6.— ΣΤ'. Κληρονομικόν Δίκαιον Δρ. 12.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΛΗΡΟΝΤΕΣ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΝΟΜΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΩΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΈΦΕΤΕΩΝ ΤΩΝ ΔΕ ΔΕ ΔΡ. 40.— ΒΑΣΙΛΙΚΑ. Το πρώτον κείμενον αείον κείμενον, κατ' επισημάνσεων τών κ. κ. Γ. Διοβρονιάτου και Κ. Διοβρονιάτου. Τόμος 5 Δρ. 25.— ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ υπό Θ. Φλογαίτου. Το όλον Δρ. 47.50 Τόμ. α'. Πολιτική Δικονομία και Όργανισμός Δικαστηρίων, σελ. 924 Δρ. 15.— β'. Ποινικός νόμος - Πολιτ. δικονομία - Πολιτ. δικαιοσύνη Δρ. 13.— γ'. Έπιτηδετικός νόμος - Άστικοί νόμοι - Χαρτοσημον Δρ. 10.— δ'. Έπιτηδετικός Άρχειοποιού Δρ. 14.— ε'. Έπιτηδετικός νόμος έκδόσεως περιλαμβανόν τούς κληρονομικούς νόμους, Ε. δικαιοσύνη, νομολογίαν κτλ. Δρ. 3.50— ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, γραφείσα επί τή βάσει τού συγγράμματος Α. Ν. Κωστή υπό Ίω. Πετρουνάκου. Τόμος 3 Δρ. 9.— ΠΡΟΚΕΙΡΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ, γραφείσα υπό Ν. Κωνσταντινίου, δικηγόρου. Δρ. 10.— ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ υπό Lyon Caen και Κ. Renard, καθηγητών εν τή Νομική Σχολή τών Παρισίων. Μετάφρασις Κωνσταντινίου, και Σακελλαρίου δικηγόρου. Το όλον έργον τόμος 3 Δρ. 80.— ΕΓΧΕΙΡΪΔΙΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, υπό Θ. Φλογαίτου, σελ. 488 Δρ. 10.— ΕΙΔΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΑΣΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΟΙ ύπερ της Έθνικής Τραπεζής, άλλων Τραπεζών, κτλ. υπό Γ. Κασιμίτη δικηγ. Δρ. 3.— ΝΑΥΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ και ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΝΑΥΤΙΑΙΑ υπό Έμμ. Μανουγιαννη Δρ. 18.— ΔΕΙΚΤΗΡΙΟΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ, περιέχον σύντομον έρμησίαν έκάστου δικαιοσ, τούς σχετικούς τύπους και την σχετική νομολογίαν, υπό Ν. Κωνσταντινίου. Τόμ. α'. Άθήνα.-Άποστοία. Σελ. 752 Δρ. 14.— ΒΑΣΙΛΙΚΑ, Κατά την εν Λευφίε έκδοσιν τού G. E. Heimbach και τού συμπλήρωμα τού Z. Lingenthal, και τών E. Ferrini και J. Mercau, οίς προσετέθησαν αί νεωραί διατάξεις τών Βυζαντινών Αδικογραφών αί μέχρι τής καταλίσεως της Βυζαντινικής Αδικογραφίας έκδόθησαν, τα έλλειπόμενα κείμενα τής Ιουστινιανείου νομοθεσίας, τα κείμενα τού Jus Graeco-romanum, ή μέχρι τού νυν σχετική νομολογία τών Έλληνικών δικαστηρίων και πλείστα έρμησιενικαί σημειώσεις, υπό Ίωάννου Ζελλου δικηγόρου. Έκδοσις δευτέρα, έπισημμένη και βελτιωμένη (μυταλλογία της α' εκδόσεως κατά 1000 σελίδ.). Τόμος 5. Σχ. 4ον διατ. Δρ. 150.— ΣΥΣΤΗΜΑ ΡΩΜΑ-ΓΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ. υπό Έρμίνου Dernburg καθηγητού εν τή Πανεπιστημίου τού Βερολίνου, κατά μετάφραση Γεωργίου Διοβρονιάτου, όφρηγ. εν τή Έθνική Πανεπιστημιά. Έκδοσις δευτέρα έπισημμένη.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΣΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΔΟ. ΖΕΡΒΟΥ

*Εξεδόθησαν		ΑΙΣΧΥΛΟΥ	
Ἡέρασι. Μετάφρασις Ἰω. Ζερβού			Δρ. 1.50
		ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ	
*Ὄρνιθες. Μετάφρασις Πολυβ. Δημητρακοπούλου.	»		3.—
Ἐπίτροχος. Μετάφρασις Πολυβ. Δημητρακοπούλου	»		3.—
*Ἐκκλησιαζούσαι. Μετάφρ. Πολ. Δημητρακοπούλου	»		2.—
Λυσιστρατή. Μετάφρασις Πολ. Δημητρακοπούλου	»		2.—
		ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ	
*Ἀθηναίων Πολιτεία. Μετάφρασις Ἰω. Ζερβού			
*Ἠθικά Νικομάχεια. Μετάφρασις Κ. Ζάμπα			
		ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ	
Οἱ τρεῖς Ὀλονθιακοί. Μετάφρ. Ν. Γαϊνοπούλου	»		1.—
		ΕΠΙΚΤΗΤΟΥ	
*Ἐγχειρίδιον. Μετάφρασις *Αρ. Καμπάνη	»		0.80
		ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ	
*Ἡλέκτρα. Μετάφρασις Ἄγγ. Τανάγρα	»		1.50
Ἰόννη. Μετάφρασις Κ. Βαργαλή	»		1.50
*Ἰσπόλυτος ὁ ἀστεράκηδρος. Μετ. Α. Τανάγρα	»		1.50
*Ἰφιγένεια ἢ ἐν Εὐβοίᾳ. Μετ. Ν. Καραϊσίου	»		1.50
*Ἀνδρομάχη. Μετάφρασις Γ. Τσακοπούλου	»		1.50
Μήδεια. Μετάφρασις Ἀγγελου Τανάγρα	»		1.50
*Ἀλκήστis. Μετάφρασις Γεωρ. Τσακοπούλου	»		1.50
		ΗΡΟΔΟΤΟΥ	
Ἱστορίαι. Μετ. Α. Σωλίδου, ἐπιθεωρηθεῖσαι ὑπὸ Ἰω. Ζερβού.			
Τόμ. Α'· Κίελο—Βόννοισι	»		3.—
» Β'· Θέβια—Μελαγονίη—Ταυρωδῶσι	»		3.—
» Γ'· Ἐξοῖσι—Παύστισι	»		3.—
» Δ'· Οἰχονίσι—Κολλίονισι	»		3.—
		ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ	
Ἡελοπονησιακὸς πόλεμος. Μετάφρασις Ἰω. Ζερβού.			
Τόμ. Α'· Βίβλια Α' καὶ Β'	»		2.50
» Β'· Γ' καὶ Δ'	»		2.50
» Γ'· Ε' καὶ ΣΤ'	»		2.50
» Δ'· Ζ' καὶ Η'	»		2.50
		ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ	
Εἰςβάλλια. Μετάφρασις Ἰωάννου Πολέμη			
		ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ	
*Ἀπαντα. Μετάφρασις Ἰω. Κονδύλια, Τόμος πρῶτος	»		3.—

900 ΑΡΧΑΙΩΝ ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΟΡΑΜΜΕΝΑ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΕΣ ΔΥΤΑ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΕΛΑΤΑ ΜΗΝΑ.—Ζεγγεράς Πιπλόγλου Φάκελ

**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ**

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ Ι.Θ. ΣΤΡΕΠΟΥ

Ἐκδόσεις

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

Ἀπομνημονεύματα, Μετάφρασις Κ. Βάρνακη . . . 2.50
Κύρου ἀνάθεσις, Μετ. Α. Ἀναστασασκοῦ (Ἀθηναίου)

ΟΜΗΡΟΥ

Ἰλιάς, Μετάφρασις Ἰω. Ζαβού

Τόμος Α' Ραφφία Α-Ζ	Δρ.	1.50
Β	Η-Μ	1.50
Γ	Ν-Σ	1.50
Δ	Τ-Ω	1.50

Ὀδύσσεια, Μετάφρασις Ἰω. Ζαβού

Τόμος Α' Ραφφία Α-Ζ	1.50	
Β	Η-Μ	1.50
Γ	Ν-Σ	1.50
Δ	Τ-Ω	1.50

ΠΛΑΤΩΝΟΣ

- Θεαίτητος ἢ περὶ ἐκείσεως Μετάφρ. Κ. Ζάμπα . . . 3.-
- Σοφιστής ἢ περὶ τοῦ ὄντος Μετάφρ. Κ. Ζάμπα . . . 2.50
- Πολιτικός, Μετάφρασις Κ. Ζάμπα . . . 2.50
- Κράτους, Μετάφρασις Ν. Γυνουσιῶλου . . . 0.80
- Χαρμίδης ἢ περὶ σωφροσύνης, Μετ. Ἀρ. Καμπάνη . . . 0.80
- Φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς, Μετάφρ. Δρ. Χαροκόπου . . . 2.50
- Συμπόσιον ἢ περὶ ἐρωτικῆς, Μετ. Ν. Κουντουριώτου.
- Κρατύλος ἢ περὶ δαδύεως τῶν δραματιῶν, Μετάφρασις Κ. Ζάμπα . . . 2.50

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίαι ἀφολληλαί, Μετάφρασις Ἀλεξάνδρου Ρ. Ραγκαβῆ

Τόμος Α' Ὀμιλοὶ: Περικλοῦ, Πικολοῦ, Νικολοῦ	Δρ.	3.-
Β' Ἰσίδωρος, Περικλοῦ, Ὀμιλοῦ, Πικολοῦ, Νικολοῦ		3.-
Γ' Ἀλεξάνδρος, Κορίνθιος, Ταμίου, Ἀλεξάνδρος, Πικολοῦ, Νικολοῦ		
Δ' Ἀριστοτέλης, Βασίλειος, Πικολοῦ, Νικολοῦ		
Ε' Ἀριστοτέλης, Σάλλου, Πικολοῦ, Νικολοῦ		
ΣΤ' Δερκίλος, Πικολοῦ, Νικολοῦ		
Ζ' Ἀλεξάνδρος, Πικολοῦ, Νικολοῦ		
Η' Ἄρτος, Πικολοῦ, Νικολοῦ		
Θ' Ἀριστοτέλης, Πικολοῦ, Νικολοῦ		
Ι' Πικολοῦ, Νικολοῦ		

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Ὀιδίπους ἐπὶ Κολωνῶν, Μετάφρ. Γ. Στάτη

Α ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΑΡΕΧΟΝΤΕΣ ΑΥΤΑ Σ ΑΡΧΑΙ. ΕΛΑΤΑ ΜΗΝΑ - Ζητήματα τιμολόγων (Φοιτ. κ.λ.)

